

Sergei Ogurtsov

Het ware gezicht van Het neotrotskisme

*eer Het is V'orl:ing om het socialisme te Un'fermine rind
Pence en de IVereld Revolutionaire Beweging*

Uitgeverij Novosti Press Agency Moskou, 1973

Revolutie, oorlog en vrede zijn de belangrijkste kwesties voor de volkeren van de wereld. Elk jaar wint de huidige strijd voor de herstructurering van de samenleving en voor universele vrede en veiligheid aan reikwijdte en zijn er meer miljoenen mensen bij betrokken.

In de wereldgeschiedenis zijn er een aantal revoluties geweest die een grote rol hebben gespeeld bij het vormgeven van het lot van naties en hun sociale ontwikkeling. Maar ze verbleken allemaal bij de Grote Socialistische Oktoberrevolutie van 1917 die een nieuw tijdperk i n l u i d d e - het tijdperk van de overgang van de mensheid van kapitalisme naar socialisme. De revolutie in Rusland luidde niet alleen het tijdperk in van de emancipatie van de werkende volkeren van de wereld van de kapitalistische onderdrukking, maar demonstreerde ook in de praktijk de humanistische ideologie *van* het socialisme door te laten zien dat de proletarische revolutie ernaar streeft praktische uitdrukking te geven aan haar hoge ideeën, de vitale belangen van het volk te bevorderen, hen geluk, materieel welzijn, vrijheid en sociale rechtvaardigheid te brengen.

De overwinning van de socialistische revolutie van oktober gaf een nieuw, kenmerkend karakter aan de strijd tussen de arbeidersklasse en het

imperialistische bourgeoisie, waardoor de confrontatie van twee diametraal tegenovergestelde sociaaleconomische systemen - kapitalisme en socialisme - het centrale punt werd.

De opkomst van de Sovjetstaat en de daaropvolgende vorming van het socialistische wereldsysteem hebben het patroon van de wereld en het samengaan van de wereldkrachten radicaal veranderd. Vandaag de dag heeft al een derde van de mensheid het pad van het socialisme bewandeld en voorgoed een einde gemaakt aan de overheersing van het kapitalisme met zijn uitbuiting van de mens door de mens. Het opheffen van het systeem van koloniale slavernij is bijna voltooid: op de ruïnes van voormalige koloniale rijken zijn vele nieuwe staten ontstaan, staten waarvan de volkeren zich krachtig verzetten tegen imperialisme en streven naar onafhankelijke ontwikkeling. De georganiseerde arbeidersbeweging in de kapitalistische landen is een immense kracht geworden die een groeiende invloed uitoefent op het sociale en politieke leven van deze landen. Als gevolg van al deze veranderingen heeft het imperialisme voorgoed zijn macht over het grootste deel van de mensheid verloren. Het is niet langer het imperialisme, maar het socialisme en de krachten die strijden tegen het imperialisme die nu de belangrijkste content en de belangrijkste trend van de sociale ontwikkeling van de wereld bepalen.

De opkomst van het socialisme als wereldmacht heeft nieuwe, tot nu toe onbekende principes en normen voor internationale betrekkingen in het leven geroepen die mensen in alle landen krachtig beïnvloeden, de agressieve plannen van het imperialisme dwarsbomen en voorkomen dat de regels van imperialistische landen nieuwe wereldoorlogen ontketenen.

De spectaculaire successen van het socialisme hebben het nog duidelijker gemaakt dat het kapitalisme niet in staat is om de fundamentele problemen waarmee de mensheid wordt geconfronteerd op te lossen. Alleen het kapitalisme is schuldig aan het lijden van grote aantallen mensen in de wereld. Imperialisme leidt tot agressieve oorlogen en houdt de dreiging van massale uitroeiing van menselijke wezens in stand, de dreiging van een thermonucleair wereldconflict. Het socialisme verafschuwt daarentegen juist het idee van oorlog. De hele geschiedenis van de Sovjet-lei en van het socialistische wereldsysteem is een verslag van een niet aflatende strijd tegen de agressiepolitiek van het imperialisme, van de strijd om de mens te bevrijden van de verschrikkingen van oorlog. Het woord "erwt" is heilig voor de bouwers van de nieuwe samenleving. Het werd geproclameerd als een van de fundamentele doelen van de Grote Socialistische Oktoberrevolutie, een doel dat duidelijk werd uiteengezet in Lenins Vredesdecreet dat kort na de overwinning van de revolutie door de nieuwe Russische arbeiders- en boerenregering aan de regeringen en de mensen van alle landen werd geadresseerd.

De socialistische landen zijn consequente en trouwe voorvechters geweest van de zaak van vrede en internationale veiligheid, ze hebben steevast een beleid van vrede gevolgd in het belang van de verdediging van de zegevierende revoluties en de gemeenschappelijke zaak van de werkende mensen van andere landen. In navolging van de door Lenin aangegeven koers stelden de socialistische landen de vreedzame co-bestaan van staten met verschillende sociale stelsels, wat nu, na aanhoudende inspanningen, een kardinaal principe van internationale ontwikkeling is geworden. Op initiatief van de socialistische landen is de wereldwijde strijd voor de ontspanning van spanning

tussen naties, voor de bevordering van universele vrede en veiligheid en voor ontwapening groeit gestaag in kracht en reikwijdte. Dit alles vormt een belangrijke bron van de kracht en het internationale gezag van de socialistische landen.

Het imperialisme is niet langer in staat om het tij van de geschiedenis te keren. Niets kan voorkomen dat de ideeën van het socialisme op wereldschaal zegevieren. Maar dit moet niet worden opgevat als een instorting van het kapitalistische systeem uit zichzelf, dat het van het toneel verdwijnt zonder enige weerstand te bieden. Integendeel, het imperialisme heeft nog steeds de beschikking over enorme hulpbronnen, een enorm productiepotentieel en monopolies die de nationale rijkdommen plunderen en uitbuiten.

het werk van miljoenen mensen; het stelt een politiek van militarisering en inmenging in de zaken van andere landen en volkeren. De

De verworvenheden van wetenschap en technologie worden door het imperialisme gebruikt om agressieve oorlogen voor te bereiden en te voeren en om volkeren tot slaaf te maken die zich aan hun wil onderwerpen.

Alle Dit geeft extra urgentie aan de taak: het versterken van de militante samenwerking, cohesie en gecoördineerde actie van de socialistische landen, de internationale arbeidersklasse en de nationale bevrijdingsbeweging, en het bevorderen van nauwere samenwerking tussen communistische en wereldpartijen in alle delen van de wereld. arbeidersklasse en de nationale bevrijdingsbeweging, en van het bevorderen van nauwere verenigde actie door communistische en wereldpartijen in alle delen van de wereld.

Vandaag is het bijzonder belangrijk dat de strijd tegen het beleid en de ideologie van het imperialisme zo intens mogelijk wordt gevoerd. In zijn pogingen om de verspreiding van de bevrijdingsbeweging tegen te gaan, onderneemt het imperialisme steeds nieuwe aanvallen en provocaties tegen de krachten van de bevrijdingsbeweging.

van het socialisme en probeert de vriendschappelijke relaties tussen verschillende socialistische landen te verstoren om een wig tussen hen te drijven.

"De huidige socialistische wereld, met al zijn successen en vooruitzichten, met al zijn problemen," zei de secretaris-generaal van de CPSU, Leonid Brezjnev, in dit verband, "is nog steeds een jong en groeiend sociaal organisme, waar nog niet alles is ingesteld en waar nog veel de sporen draagt van vroegere historische tijdperken. De socialistische wereld gaat vooruit en verbetert voortdurend. Haar ontwikkeling verloopt natuurlijk via de strijd tussen het nieuwe en het oude, via de resu-
ltatie van interne tegenstellingen" (*24ste Congres van de CPSU*, Moskou, 1971, blz. 18-19).

De tegenstellingen die binnen de socialistische gemeenschap ontstaan, zijn van voorbijgaande aard en komen vooral tot uiting in de verschillende benaderingen van de afzonderlijke landen.

landen de oplossing van uiteenlopende politieke en economische problemen en in hun verschillende beoordelingen van internationale ontwikkelingen. De ervaring leert dat dit soort tegenstellingen en moeilijkheden in de ontwikkeling van het socialistische systeem zijn worden overwonnen door broederlijke partijen door de gezamenlijke ontwikkeling van wetenschappelijk onderbouwd beleid gebaseerd op de principes van marxisme-leninisme en proletarisch in-
ternationalisme.

Deze samenwerking wordt echter tegengewerkt door het splijtende beleid van het Chinese leiderschap, dat zijn eigen ideologische en politieke platform naar voren schuift om antwoorden te geven op de belangrijkste problemen van de wereldontwikkeling en de revolutionaire beweging. Zoals algemeen bekend is, hebben de Chinese leiders de basisstellingen van het marxisme-leninisme drastisch herzien met betrekking tot

de principes van socialistische opbouw en een buitenlands beleid dat alleen gericht is op het vestigen van de Chinese wereldhegemonie.

De imperialistische wereld wilde maar al te graag profiteren van van de splijtende activiteit van de Chinese leiders om de positie van de Sovjet-Unie en de andere socialistische landen te ondermijnen. die e r nauw mee samenwerkten. Daarom moet het duidelijk zijn dat succes duidelijk zijn dat succes in de strijd tegen het imperialisme grotendeels afhangt van de eenheid van de anti-imperialistische krachten, en eerst en vooral van hun voorhoede - de communistische wereldmachten. van hun voorhoede - de communistische wereldbeweging - en dat de strijd zelf niet alleen gericht moet zijn tegen de ideologie van de kapitalistische wereld, maar ook tegen rechts en "links" revisionisme en andere antirevolutionaire tendensen. Het vitale belang van eenheid in de strijd voor de ideeën van het socialisme werd herhaaldelijk benadrukt door Lenin. "...Geconfronteerd met een enorm front van imperialistische machten," zei hij, "vertegenwoordigen wij, die het imperialisme bestrijden, een alliantie die een hechte militaire eenheid vereist, en elke poging om deze eenheid te schenden beschouwen we als absoluut ontoelaatbaar, als een verraad aan de strijd tegen het internationale imperialisme" (*Verzameld werk* Vol. 30, p. 325). Lenin onthulde ook de factoren die opportunisten in staat stellen hun activiteit in een bepaalde historische periode te intensiveren. periode, en toonde in het bijzonder de motieven achter de interesse van het imperialisme in de ontwikkeling van "links" revisionisme. Hij sloot zich aan bij de internationale communistische beweging altijd in gedachten te houden dat de groei van het revisionisme in de arbeidersbeweging in bepaalde perioden werd veroorzaakt vooral door "de zigzaggen van de bourgeois tactiek" (*Coll. Works*, Vol. 16, p. 351). Inn - perialisme, z e g t Lenin, wijdt in het bijzonder

aandacht voor de ontwikkeling van het kleinburgerlijke avonturisme en sektarisme van "Lel't" omdat het "in woorden zeer revolutionair lijkt, maar niet in het minst revolutionair wat zijn werkelijke opvattingen betreft" (*Coll. Works*, Vol. G, p. 288).

De Internationale Ontmoeting van Communistische en Arbeiderspartijen in 1919 en het 24e Congres van de Communistische Partij van de Sovjet-Unie vestigden de aandacht van communisten en werkende mensen in alle landen op de speciale interesse van het imperialisme in het bevorderen van revisionistische en anarcho-socialistische tendensen van verschillende aard. In hun strijd tegen het socialisme en de communistische beweging zijn de ideologen van het kapitalisme en zijn propaganda altijd bereid om munt te slaan uit revisionistische tendensen, vooral die welke de vorm aannemen van anticommunisme en antisovjetisme.

Lenin en de door hem opgerichte Communistische Partij tiad naar voeren een onverzoenlijke strijd tegen talloze vijanden in de revolutionaire beweging. De Narodniks, "Legal Marxists," "Economists," Mensjewieken, Socialistisch-Revolutionairen, Anarchisten, Trotskisten, rechtse opportunisten, nationalistische afwijkers, revisionisten van alle schakeringen en kleuren - dat is de verre van volledige lijst van de ideologische en politieke tegenstanders van van de revolutionaire leer die voortdurend bestreden door Lenin en de Bolsjewistische Partij om de beginselen van het marxisme te handhaven in hun eigen land en over de hele wereld. Ook andere communistische partijen werden meer dan eens opgeroepen bij meer dan één gelegenheid om aanvallen af te slaan die werden gelanceerd door verschillende afvalligen van de arbeidersbeweging.

Als we nu ook nog de wereldwijde confrontatie van de socialistische en kapitalistische ideologieën,

zien we de pogingen van de reactionaire imperialistische krachten om hun belangen te bevorderen door gebruik te maken van de diensten van diverse overlopers van het ñlarx- isme-Leninisme. De ideologen van het imperialisme hebben opnieuw de aandacht gericht op de afvalligen van het Trotskistische merk en beschouwen hen als een nuttige kracht voor aanvallen op de communistische en arbeiderspar- tijen vanuit "Leit"- posities en op deze manier de resultaten te bereiken die de reactionaire elementen nastreven. De bourgeois propaganda is zich bewust van de neiging van het trotskisme tot avonturistische acties en zijn vijandigheid tegenover het marxisme-leninisme en heeft zijn inspanningen om het te verheerlijken en zijn aanvallen op de communistische beweging aan te moedigen vernieuwd.

Trotsliyisme is altijd geweest en blijft een kleinburgerlijke reactionaire tendens die zich herschikt in ultrarecente linkse fraseologie om zijn antirevolutionaire essentie te caniou't'lagen. Marxistisch-Leninisten hebben het allang ontmaskerd als een verstokte vijand van het communisme, als een handlanger van de interna - tionale reactie. Een heldere beoordeling van de politieke complexiteit van het trotskisme, een uitgebreide karakterisering van dit pseudorevolutionaire merk van opportunisme is te vinden in veel van Lenins werken en in talrijke documenten van de Communistische Partij van de Sovjet-Unie en andere broederlijke partijen. Ze leggen de splijtende activiteiten bloot van Trotski en zijn volgelingen in tllle stadia in de geschiedenis van de CPSU en de communistische beweging in de wereld, de pogingen van de Trotskisten om het marxisme-leninisme te herzien, de kleinburgerlijke ideologie te vervangen door de revolutionaire leer over de ontwikkelingswegen van de menselijke samenleving.

Politiek advcenturisme, gewetenloosheid, dou- stelen, hypocrisie en zelfingenomenheid 10

zijn altijd inherent geweest aan het trotskisme. Lenin beschreef Trotski als een "Judas" vanwege zijn voortdurende overlopen van de bolsjewieken naar de ñ(enshe- viks, constitutionele democraten en andere enemies van het communisme. Lenin legde zijn volslagen hypocri- sy bloot en schreef in 1914: "Trotski heeft nog nooit een vaste mening gehad over welke belangrijke kwestie van het marxisme dan ook. Hij slaagt er altijd in om zich in de spleten van een meningsverschil te wurmen en de ene kant voor de andere kant te laten vallen" *Coll. 11 orks*, Vol. 20. pp. 447-48) .

Vóór de Oktoberrevolutie probeerden de trotskisten munt te slaan uit de strijd die toen binnen de Bolsjewistische Partij aan de gang was. Na de overwinning van de revolutie stelden ze een systeem van linksopportunistische x icws tegenover de leninistische lijn van de Partij. In tactische kwesties spoorden ze de Partij aan tot gevaarlijke en dwaze ondernemingen en in de sfeer van het innerlijke Partijleven tastten ze Lenins principes van Partijorganisatie aan in een poging de Partij van binnenuit te ondermijnen.

Trotski en zijn confedera- ters combineerden hun "links revolutionarisme" met een regelrechte capitulatie aan de krachten van de oude wereld, met surren- dler aan het imperialisme. Ze negeerden volledig de door Lenin geformuleerde wet van de ongelijke ontwikkeling van het kapitalisme en de onontbeerlijke voorwaarden voor de overwinning van het socialisme, ontkenden de imperatieve noodzaak van een strikte beschouwing van de concrete omstandigheden in elk land dat zich van de kapitalistische onderdrukking probeert te bevrijden en van de vraag of er een revolutiesituatie bestond, en drongen aan op het doorvoeren van l'or revoluties in alle landen. Ze maakten de triomf van het socialisme in de USSII afhankelijk van de overwinning van de

proletarische revoluties in andere, met name de meest ontwikkelde, kapitalistische landen. Hun acties kwamen neer op het volledig afzweren van de verheven ideeën van het communisme en het verraden van de zaak van het werkende volk.

Net als zijn voorganger in de jaren twintig en dertig richt het huidige trotskisme zijn voornaamste inspanningen op het herzien van de grondbeginselen van het marxisme-leninisme en op het ontwrichten van de revolutionaire strijd en de hele bevrijdingsbeweging. Het onderscheidt zich door zijn haat tegen alles wat werkelijk progressief is, door zijn vijandigheid tegenover de krachten van het communisme en het socialistische wereldsysteem. Haar aandacht is gericht op

het organiseren van subversieve activiteiten tegen de Marx-ist-Leninistische partijen en de socialistische landen die de wereldwijde beweging voor vrede, democratie en socialisme inspireren en leiden.

voor vrede, democratie en socialisme. Het trotskisme heeft nooit enige tastbare invloed uitgeoefend onder de volk of steun onder de arbeidersklasse, democratische en nationale beweging. Het is alleen op het sur l'ace verschenen bij belangrijke wendingen in de geschiedenis, toen grote niet-proletarische groepen wakker geschud werden voor de politieke activiteiten van de arbeidersklasse en haar communistische voorhoede en wanneer de proletarische ideologie in botsing kwam met burgerlijke en kleinburgerlijke opvattingen over acute politieke problemen. Deze voorwaarden waren volledig van toepassing in de periode van de oprichting van de Bolsjewistische Partij in Rusland en in de jaren dat de jonge Republiek So-viet de weg van haar toekomst koos.

ontwikkeling.

De duidelijke activering van het trotskisme in de afgelopen jaren is vooral te danken aan een uitbarsting van extremistische ma-

nifestaties van bepaalde kleinburgerlijke delen van de bevolking in een aantal hoofdzijn landen, met name de luidruchtige demonstraties en ongeregeldeheden georganiseerd door het links georiënteerde deel van de stedelijke intelligentsia, de student 3-outh en andere politiek instabiele elementen. De laat-dag Trotskisten maakten gebruik van de situatie en het gedrag van kleinburgerlijke elementen die voortdurend weifelen en van het ene uiterste naar het andere snellen, slingerend van "ultrarevolutionisme" naar capitulatie voor de heersende klassen. Een andere factor die bijdroeg aan de heropleving van het trotskisme, zoals we hierboven hebben aangegeven, was de f avour waarmee de movement werd ontvangen door de imperialisten. Het monopoliekapitaal moedigt de provocerende acties van de trotskisten aan omdat ze geen gevaar vormen voor het kapitalisme, maar de zaak van vrede, vrijheid en sociale vooruitgang ernstig schaden en de vijanden van het communisme in de kaart spelen.

Een andere reden waarom het trotskisme de aandacht trekt van de ideologen van het imperialisme is dat het de reikwijdte van zijn subversieve operaties nu aanzienlijk heeft uitgebreid in vergelijking met het verleden.

\Stelden de Trotskisten zich in de vooroorlogse periode op als een soort oppositie tegen de marxisten-lenisten en richtten ze hun strijd voornamelijk tegen de communistische beweging, tegenwoordig richten ze zich niet alleen tegen de communistische en arbeiderspartijen, maar tegen alle progressieve krachten die samen met deze partijen strijden tegen het imperialisme. Ze proberen niet alleen de positie van de communistische krachten te ondermijnen, maar ook de gelederen van de arbeiders die verenigd zijn in democratische massaorganisaties te verzwakken.

Het kapitalisme heeft een gevestigd belang in de bestaande...

ence van Trotsl'yisni, want zijn theologie en praktische activiteit dienen objectief de belangen van de internationale reactie. De Trotskistische opvattingen over de ontwikkeling van de wereld en de revolutionaire beweging zijn namelijk rechtstreeks in strijd met het feitelijke proces van sociaal-politieke en economische ontwikkeling, met de objectieve werkelijkheid. Ze negeren de door het marxisme-leninisme ontdekte wetten van de revolutionaire ontwikkeling van de maatschappij, laten bepaalde stadia van de geschiedenis weg en interpreteren de doelen en taken van de strijd van de arbeidersklasse tegen het kapitalisme vanuit opportunistische standpunten, vanuit het gezichtspunt van de vijanden van de sociale vooruitgang.

Het enige *bestaansrecht* van het trotskisme is zijn subversieve, splijtende activiteiten ten voordele van het imperialisme en ten nadele van de communistische en arbeidersbeweging, de strijd van de volkeren voor nationale bevrijding en de zaak van vrede, vrijheid en socialisme. Haar adven- turistisch "linksisme" is niets anders dan de omgekeerde versie van de kleinburgerlijke ideologie, een weerspiegeling van de opvattingen van de internationale reactie. Net zoals het impe- rialisme probeert om met politieke, econo- mische en militaire middelen het onverbiddelijke proces van de revolutionaire herstructurering van de maatschappij te belemmeren, zo probeert het trotskisme de tegenstrijdige krachten te verenigen met het doel de eenheid van de revolutionaire beweging in de wereld te ondermijnen.

De huidige trotskisten hebben hun voorgangers overtroffen in de strijdmethoden en -middelen tegen marxistisch-leninisten, tegen mensen die de ideeën van het communisme aanhangen. Ze zijn vaardiger en vindingrijker in het verhullen van hun reactionaire opvattingen achter een rookgordijn van demagogie en laster tegen communisten en andere actieve tegenstanders van het kapitalisme.

la lisme anal i**l eria lisme. Door zijn oproep tot "ultrarevolut ionaire" maatregelen te combineren met regelrechte ca-l• itulatie naar de krachten van de wereld, en, zoals Lenin het uitdrukte, "... alle filistijnen die 'nietniet niet begrijpen de redenen l'of de st ruggle" (*Coll. 1S'''orks*, Vol. 1.7, p. 21) , Trots- l'yisni st rim csto winover to its sible Jirimarily Hi osc die de weg kwijt zijn in het doolhof.

*' l^olitical strijd. De Trotskisten van' nu zijn ook cs en meer bedreven in de kunst van het manoeuvreren tussen de verschillende secties van de }icTTY bourgeoisie, lumpen-prolctaria ns en andere politiek instabiele elementen, meer bedreven in dc- ccj ition in het algemeen.

Dit alles speelt natuurlijk in de kaart van de reac- tion. De rollers van' de kapitalistische wereld zijn zich er terdege van bewust dat de Trotsliyieten meer cx}icricncc in subversieve worli t Iran man 3 otller rencga- thus an'l turnc'iats, dat tlicY liax'e op hun d'-ro- sal talrijke agcn ts die zijn verleden meesters in l*°ovocat ions tegen inst Communisten an- nist-inilulence'l massa worming-class organiza- tions. Ze werken met geheime groepen:1•l Cc lls, waarvan de meeste in de vooroorlogse periode zijn opgericht. Gastheren van deze clanclestone groepen zijn hea'le'l door

scasonecl opJ'ortu nisten met veel cXl]*• die Flce in ilis-isive tact ics. Tenslotte hebben de Trotsl.J it cs hun eigen "internationale associatie" in de sli-r- ol' de "Fou rtli lnternational" foti ri'lc'l in l!!l:lb anal sc re ing als een l-< r l I tion al c"ntrc l'or engineering acts of subversion antlj 'ros ociltion against communist anal progressix-e l 'orces.

Hoewel deze "Internationale" al lang geen eenheid meer kent en is opgesplitst in host ile en mu- de feitelijk samenhangende facties, blijven de laatstgenoemden gezamenlijk optreden bij het nastreven van hun hoofddoelstelling.

de communistische beweging te vernietigen.

Onnodig te zeggen dat het trotskisme niet in een positie verkeert om de verspreiding van de verspreiding van marxistisch-leninistische ideeën of om de historische opmars van de communistische de historische opmars van de communistische beweging en de revolutionaire strijd van de massa's te stoppen, laat staan de arbeidersklasse en andere delen van de werkende bevolking af te leiden van de weg die door communisten is uitgestippeld en die andere strijders voor een betere toekomst tot doel heeft.

Dit is des te meer het geval omdat de ideeën van het trotskisme, als weerspiegeling van ze de wanhoop weerspiegelen van de kleinburgerlijke bevolkingsgroepen in de kapitalistische landen, die het slachtoffer zijn van verderfelijke sociale misstanden en hun toevlucht nemen tot onredelijke acties in een blinde poging om een uitweg te vinden uit hun benarde situatie.

om een uitweg te vinden uit hun impasse, worden afgewezen door werkende mensen over de hele wereld als volkomen vreemd

de geest van de arbeidersklasse. Hoe dan ook, kan het trotskisme niet helemaal worden afgewezen, want hoewel het zich ideologisch volledig heeft onmaskerd ideologisch en politiek als een kleinburgerlijke trend die vreemd is aan het marxisme-lenisme, maar die pretendeert de beginselen van het van het wetenschappelijk socialisme, kunnen haar vijandige acties, tenzij vastberaden bestreden worden, de communistische en arbeidersbeweging niet weinig schade toebrengen. Ook, als we hebben op op gewezen, in zijn strijd met het marxisme-leninisme, het communistische modement en de socialistische gemeenschap, maakt het huidige da3-tro3sk3isme gemene zaak met de

imperialisten, revisionisten, hervormers en alle andere politieke krachten die het socialisme vijandig gezind zijn.

De subversieve activiteiten van de Trotskyieten tegen de communistische beweging, de socialistische gemeenschap en de strijd voor de bevrijding van de volkeren vinden plaats in veel kapitalistische landen, met name in Frankrijk, Italië, Groot-Brittannië, België, Denemarken¹, Zwitserland, Duitsland, Italië, Italië, Italië en Zweden.

Duitsland, Japan, India, Australië, Ceylon, in vele delen van Latijns-Amerika en in Afrika. 11 is een fenomeen waarmee alle voorvechters van vrede, vrijheid en sociale vooruitgang rekening moeten houden.

Lt'nin schreef dat de socialistische wereldrevolutie "niet alleen, of hoofdzakelijk, een strijd van de revolutionaire proletariërs in elk land tegen hun bourgeoisie zal zijn - nee, het zal een strijd zijn van alle koloniën en landen die door de imperialisten onderdrukt worden, van alle afhankelijke landen, tegen het internationale imperialisme" (*Coll. Works*, Vol. 30, p. 1â9). De ontwikkeling van deze revolutie, benadrukte Le-Nin, zou niet een gelijkmatige "rijping" van het socialisme in de leidende kapitalistische landen zijn, maar zou in een veel gecompliceerder wa3' verlopen, rekening houdend met de tegenstellingen met de kapitalistische wereld en de relaties van deze wereld met de koloniën die ze uitbuit.

De geschiedenis heeft de juistheid bevestigd van Lenins sociaal-politieke analyse en zijn forecasts over de ontwikkeling van de socialistische revolutie die op deze analyse waren gebaseerd. De overgang van verschillende landen naar de weg van het socialisme sinds de overwinning van de Oktoberrevolutie is, afgezien van de specifieke kenmerken van elk afzonderlijk land, gekenmerkt door algemeen geldende objectieve wetten, zoals de voltooiing van een socialistische revolutie in de een of andere vorm: de vestiging in de een of andere vorm van het dictator- schap van het proletariaat; de eliminatie van de uitbuitende klassen; de socialisatie van de productiemiddelen en de triomf van het socialistische type.

De ervaring heeft ook de noodzaak aangetoond van een nieuwe t'l of een n'i l ante wereldklasse partij gewapend met M arxistisch-Leninistische theorie en in staat om als een sommatie te fungeren. De ervaring heeft ook de noodzaak aangetoond van een nieuwe t'l of een n'i ilil ante wereld-klasse partij gewapend met de M arxistisch-Leninistische theorie en in staat tot het op- sommen van }i'ij ular leiderschap om de lriump'li van de revolutie te verzekeren en een nieuwsmaatschappij op te bouwen.

Een andere onmisbare voorwaarde voor de succesvolle overgang van landen van kapitalisme naar socialisme is een niet aflatende strijd, zowel tegen de i'leologie van het im}ierialisme en zijn politiek die erop gericht is de revolutionaire transformatie van de maatschappij te verhinderen, als tegen al l tlistortions l'y opportu- nisten en andere aanhangers van de imperialistische reactie van de wa ys inrlicate'l by âf ar xism l'or the rleve- lopment of the world revolution.

"...De l'ight against imperialism is een schijnvertoning anale humbug tenzij het onlosmakelijk verbonden is met de strijd tegen het opportunisme," aldus Lenin. *Coll. li"orl:s*, Vol. 22, p. 402). Opportunistische concepten moeten resoluut worden afgewezen, omdat ze de basispro- stellingen van het de basisproposities van het l'f arxisme-leninisme over de socialistische revolutie herzien, het idee van sociale vooruitgang als vervanging van één enkele van sociale vooruitgang als vervanging van de ene economische formatie door een andere en hogere uit het gezichtspunt van de ontwikkeling van de pro- lucti' e krachten en relaties van prod fictie, un - lcrminc de eenheid van het re' olut ionaire proces in de wereld en het tegenwerken van sommige van zijn samenstellende delen aan andere.

Trotskisme r'eprescn ts een soort int c rnat io- nal opportunisme dat met part icu lar ijver tracht sul'stitutc ails enturism voor de scient ificall3 sulista nt iatcrl âlarxist-Le ninist line of the red o-.

ltitionaire beweging. De antirevolutionaire betekenis van het trotskisme komt het duidelijkst tot uiting in zijn houding ten opzichte van de hoofdproblemen van de revolutie.

De De huidige Trotskisten blijven druk uitoefenen op de "permanente revolutie" theorie die Trotsky in 1905-06 door Trotski in 1905-06, en roepen het uit tot de meest revolutionaire leer van onze tijd. Hoewel deze onzalige "theorie" al lang weerlegd is door marxistisch-leninisten en verworpen door het werkende volk, blijven de trotskisten er koppig aan vasthouden. In hun pogingen de geschiedenis te vervalsen houden de Trotskisten bovendien vol dat deze "theorie" van "beslissende betekenis" is voor de ontwikkeling van het revolutionaire proces in de wereld. Men zal zich herinneren dat de "permanente her-voering"-theorie gericht was tegen de leer over de de dictatuur van het proletariaat, tegen de revolutionaire alliantie van de arbeidersklasse en de boerenstand. Haar voornaamste doel was het in twijfel trekken van de revolutionaire mogelijkheden van de boerenstand en het vermogen van de Russische arbeidersklasse om de boeren voor zich te winnen en een alliantie met hen te vormen in de revolutionaire strijd. gle.

Het trotskisme beweert dat de revolutie in elke \Het land in het Westen of Oosten zal of vanaf het begin een "echt proletarisch" karakter krijgen of helemaal niet plaatsvinden.

De theorie van de "permanente revolutie" legt bijzondere nadruk, niet op de interne drijfkrachten, maar op de afhankelijkheid van de revolutie in een bepaald land van externe factoren, en beweert dat de kracht van de revolutie van buitenaf moet komen.

Het trotskisme weerspiegelt het leninistische beleid van de

vreedzame coëxistentie van staten met verschillende sociale stelsels.

Door de mogelijkheid te ontkennen dat het socialisme in elk land afzonderlijk als overwinnaar uit de bus komt, geeft het trotskisme de internationale communistische beweging slechts het volgende valse alternatief: ofwel volledige overgave ofwel roekeloos ad-venturisme.

De grondleggers van het wetenschappelijk socialisme benadrukten dat de revolutionaire herstructurering van de samenleving moest plaatsvinden op basis van nieuwe sociale principes. **Marx** voorzag dat de overgang van kapitalisme naar communisme zou verlopen via drie objectief vooraf bepaalde en historisch wetmatig geregelde fasen: een overgangperiode, een socialistische fase en vervolgens het communisme. Hij benadrukte dat de overgang van de ene fase naar de andere in de eerste plaats werd bepaald door de ontwikkeling van de productiekrachten en de vooruitgang van de productierelaties naar een hoger stadium. Marx toonde op overtuigende wijze de theoretische en praktische onhoudbaarheid aan van alle pogingen om het historische proces kunstmatig te versnellen, historisch noodzakelijke stadia over te slaan en de objectieve wetten van de sociale ontwikkeling te schenden.

Lenin evalueerde Marx' theoretische voorstellen over de periode van overgang naar het communisme en de ontwikkelingsfasen daarvan in hoge mate en formuleerde, voortbouwend op Marx' ideeën en puttend uit de praktische ervaring van de Sovjetstaat, nieuwe theoretische conclusies en werkte strategische en tactische richtlijnen uit over de belangrijkste aspecten van de socialistische revolutie.

Generaliseren van de ervaring opgedaan in de strijd tegen het kapitalisme, met name de ervaring van de

arbeidersklasse van Flussia, Lenin de manier waarop de burgerlijk-democratische revolutie zich in de omstandigheden van het imperialisme zou kunnen ontwikkelen tot een socialistische revolutie. Leiderschap in deze omwenteling, benadrukte Lenin, kan en moet uitgeoefend worden door de arbeidersklasse voor zover zij de enige klasse is die in staat is om brede steun te verwerven onder de niet-proletarische klassen van de samenleving. Door de leidende rol op zich te nemen in de burgerlijk-illegocratische revolutie verlengt het proletariaat de l'oun'ls van' l'lie rlemocratische transst'ormalions en baant het, met behoud van zijn klassenbelangen, de weg voor i ransitie naar de volgende fase - de socialistische res o- lutie.

De revolutionaire strijd van de Russische arbeidersklasse in 1905 en 1917 heeft de wereld op overtuigende wijze laten zien dat de bourgeois-klasse niet langer in staat is om te overleven.

democratische revolutie niet door een onoverkomelijke hindernis van de socialistische revolutie was afgesloten, dat de overgang van de eerste naar de laatste afhing van het organisatieniveau en het bewustzijn van de arbeidersklasse en haar vermogen om het leiderschap van het volk op zich te nemen. De overgang naar de socialistische revolutie in Rusland was mogelijk dankzij de leidende rol van de Bolsjewistische Partij, die zich onvoorwaardelijk hield aan het beleid en de koers die Lenin had uitgestippeld.

Trotski rlenierl de noodzaak van de liourgeois-rlemocratische revolutie en beweerde dat het nt'cessief was om een socialistische revolutie in Rusland uit te voeren. Zijn "theorie" miste vooral datgene wat ze beweerde te bezitten, namelijk een duidelijk begrip van de essentie van de overgang van ca'l'italisme naar socialisme, de klassencon- lent ol' de ontwikkeling en verdieping van het socialisme.

proces. Door een "sprong" over historisch onontbeerlijke stadia te bepleiten, zou Trotski de arbeidersklasse gedoemd hebben tot isolement en de revolutie tot een onvermijdelijke nederlaag.

De huidige trotskisten voeren ook een beleid van negeren van de wetten die de ontwikkeling van een revolutie bepalen. De "programmaverklaring" die de "Vierde Internationale" op een van haar congressen heeft aangenomen en die het politieke platform van het trotskisme vormt, ontkent bijna volledig de radicale veranderingen die in de wereld hebben plaatsgevonden als gevolg van de vorming van het socialistische wereldsysteem. De basisconclusie die uit zijn abstracte stellingen moet worden getrokken is dat onze planeet

sliII volledig gedomineerd wordt door de bourgeoisie, dat er nog steeds geen landen in de wereld zijn die zich hebben losgemaakt van het kapitalisme en de de weg zijn ingeslagen om een nieuwe samenleving op te bouwen, en dat de strijd voor het socialisme nog maar net begonnen is. De Sovjet-Unie en andere socialistische landen worden door het trotskisme gezien als "arbeidersstaten" die naar verluidt nog geen ontwikkelingsstadium hebben bereikt.

ontwikkeling gebaseerd op op
socialistische principes.

Het trotskyisme beoordeelt de loop van de wereldgeschiedenis zuiver subjectief en karakteriseert ons tijdperk slechts als een tijdperk van **imperialisme**, oorlogen en proletarische revoluties. Het verdoezelt volledig zo'n fundamenteel kenmerk van ons tijdperk als de strijd van de twee diametraal tegenovergestelde sociale wereldsystemen en ontkent de revolutionaire rol van het socialistische wereldsysteem in de anti-imperialistische strijd en in de bevordering van de internationale arbeiders- en bevrijdingsbeweging.

Formeel beschouwen de Trotskisten het huidige tijdperk als een periode van overgang naar het front.

socialisme. Hun praktische activiteiten zijn echter anti-socialistisch en anti-leninistisch. De Trotskisten houden vol dat de radicale herstructurering van de maatschappij alleen mogelijk is in de verre toekomst, na de overwinning van proletarische revoluties over de hele wereld of in de overgrote meerderheid van de landen. De revolutie zelfeli' wordt door hen afgeschilderd als iets in de aard van een militaire verovering uitgevoerd door uitmuntende individuen of exclusieve groepen die of exclusieve groepen die boven de massa staan en "richtlijnen" aan de laatste geven. uitvaardigen. Het wereldrevolutio- naire proces als geheel wordt door de ideologen van het Trots- kyisme opgevat als ideologen als een opeenvolging van marsen en campagnes, vergelijkbaar met die van Napoleon en soortgelijke veroveraars uit het verleden. Men kan zich alleen maar verbazen over de lichtzinnigheid waarmee de Trotskisten voorstellen te strijden voor de onmiddellijke vestiging van een "Verenigde Staten van Europa", een "Geïntegreerde Socialistische Republiek van het Arabische Oosten", een "Socialistische Verenigde Staten van La- tin Amerika" en een "Socialistische Verenigde Staten van de Eilanden ol' de Stille Zuidzee", zonder zelfs maar te stoppen met hun strijd voor de oprichting van een "Verenigde Staten van Europa". eilanden van de Stille Zuidzee," zonder zelfs maar te stoppen om zonder zelfs maar stil te staan bij de vraag of de juiste voorwaarden voor een dergelijke onderneming in het algemeen en in die specifieke regio's van de wereld wel bestonden.

in het bijzonder.

Door een te grote nadruk te leggen op oude doelstellingen die in de huidige fase van de wereldontwikkeling niet kunnen worden gehandhaafd, leiden ze de aandacht af van de concrete taken van de huidige periode.

De marxistisch-leninistische strategie en tactiek voor de socialistische revolutie van onze tijd zijn gebaseerd op de opvatting dat het belangrijkste beslissende kenmerk van de Jiresenl-'la3 wereld het conflict is tussen het socialisme en het imperialisme. De overwinning van het socialisme

op wo rlc-l-wi'le schaal-de clicrislie'l doel van de strijdkrachten tegen het imperialisme-kan alleen worden bereikt dooralleen door een zo nauw mogelijke integratie van de activiteiten van de volkeren van de socialistische landen, de werkende volkeren van de kapitalistische ontwikkelingslanden en de krachten van de nationaal-liberale beweging gericht tegen het imperialisme. Tegenover deze wetenschappelijk onderbouwde stelling stellen de Trotsl'yieten dat het werkelijke karakter van ons tijdperk 'letermineel is niet door de algehele integratie van wereld krachten, niet door de strijd tussen het socialisme en het kapitalisme, niet door de existeflCo van andere belangrijke bepalende factoren voor de ontwikkeling van de wereld, maar in de eerste plaats en overwegend l'y "militaire" stijgingen." Om de bestaande wereldsituatie te veranderen en het kapitalisme af te schaffen, zo beweren de ideologen van het trotskisme, is het nodig om, kunstmatig of op een andere manier, "de acuutste situatie van een revo- In tionaire crisis" op wereldschaal te creëren en op een niet nader te noemen manier hun toevlucht te nemen tot geweld met het doel de macht van de bourgeoisie te overwinnen. Met andere woorden, ze pleiten voor ingenieurscomplotten die onverenigbaar zijn met de doelstellingen van de re - oplossing.

hf Marxistisch-Leninisten hebben altijd benadrukt dat de socialistische revolutie geen samenzwering is van een groep helden, maar een mod emen I van de breedste lagen van het werkende volk. "De ervaring die de USSR en andere socialistische landen hebben opgedaan, heeft duidelijk laten zien dat een revolutie alleen kan zegevieren als er gunstige objec- I ivc conclusies voor bestaan en dat de taak om het oude, verouderde systeem omver te werpen rerJui - res, in a'liliie tot deze gunstige conclusies, een aanzienlijke cffriert aan de voorbereiding van een'l orgaan i x.c de

w-orJiing mensen l'of beslissende gevechten tegen de klassenvijand.

"de Trotskisten daarentegen verwerpen botweg deze fundamentele r₁ -CCIndities i 'of de socialistische revolutie en interpreteren het proces van' de bevrijding van de volkeren t'van de l'etters van kapitalistische onderdrukking op een l'ormale, volstrekt onrealistische manier.

onrealistische manier.

De revolutie wordt door hen als een ogenblikkelijk fenomeen, het resultaat van pre-c'riteer acties die op bevel van bepaalde individuen worden uitgevoerd. De Trotskistische leiders vertrouwen in alles op spontaniteit, en negeren volledig-

bestaande con'li ties, de publieke opinie en de belangen van het werkende volk. Het Latijns-Amerikaanse Bureau van de "Vierde Internationale" roept de volkeren van Latijns-Amerika bijvoorbeeld op om preeipitatief te handelen, om voor de macht te vechten zonder enige voorbereiding vooraf.

Lenin leerde de communisten dat het bij elke bocht in de sociale ontwikkeling van uitzonderlijk belang was om het specifieke pad te vinden dat het wurmende volk kon leiden naar een begrip van de noodzaak om een beslissende strijd te voeren voor de omverwerping van het kapitalistische systeem. Tegelijkertijd bestreed Lenin genadeloos de voorstanders van ul ma-revolutionaire ideeën die

•rdie het moeizame dagelijkse werk van de or- ganisatie en de mobilisatie van het volk op zich nam en die de massa's met verleiding behandelde. Terwijl hij Trotski's lcl'tistische stelling over de noodzaak om de ontwikkelingen te "versnellen" en bepaalde fasen van de revolutie over te slaan aan de kaak stelde, benadrukte Lenin dat

het was een weerspiegeling van anarchistische en avonturistische neigingen.

De huidige Trotskisten negeren ook zo'n belangrijke voorwaarde van' de socialistische

revolution als llic attailNnent van een hoog niveau ol' rt
volutionary consciousness a ml organisatie by the working
class and working pc0Jile generally. Ik ben het eens met de
conclusies die in de kapitalistische landen worden getrokken,
ongeacht de obstakels die de arbeidersklasse en de
arbeidersbeweging in het algemeen ondervinden.

objectief, revent de werlting peoJ le 'roni het verzekeren van
de noodzakelijke omvang van' de klassenstrijd in'lispensable
voor de overwinning van de rcvolutie in elk deel van het wort
d op een gegeven moment, de 'Trotskiyieten steevast aan te
dringen llic xvorlters om onmiddellijke actie te ondernemen
om de macht te wurgen van de

bourgeoisie. Ze verwerpen alle }ieaceful t'ornis an'l
methoden van politieke strijd en beschouwen de arineil
opstand als het enige mogelijke middel om de
socialistische revolutie te bewerkstelligen.

Ncccilless te zeggen, het gebruik van viuletit I'm iris ot'
strijd b)' het werkende volk l'of de omverwerping ol' het
kapitalistische systeem kan niet worden vermedenccl
wanneer llic heersende elementen in een land vani'er
verzet tegen de wil van het volk in een ell'ort om de
overheersing van de kapitalistische klasse te bestendigen
en zelf hun toevlucht nemen tot geweld tegen de
tegenstanders van het kapitalis'm. Maar het zou verkeerd
zijn om3 uitsluitend te vertrouwen op gewapende opstand
als het enige mogelijke middel, want de historische
ervaring laat zien dat

dat bij het formuleren van de tactiek van de socialistische
revolutie men zich
nooit moet beperken tot een bepaalde vorm van strijd en moet
ontkennen dat nieuwe
vormen van strijd nodig kunnen zijn in overeenstemming met
de veranderende situatie.

Gebeurtenissen brengen hun eigen correcties aan in
de strijdplannen voor de revolutie, die van tevoren zijn
opgesteld, in de eerste stadia van haar ontwikkeling. Dit
is vooral duidelijk in de huidige tijd **waarin** nieuwe
bevolkingsgroepen in de ca}iitalistische landen
voortdurend worden aangetrokken.

in de politieke strijd. Men moet ook rekening houden met de mogelijkheid van onverwachte wendingen in de ontwikkeling van de gebeurtenissen. Het is precies dit aspect dat vandaag de dag een bijzondere urgentie verleent aan wat Lenin zei over het belang van de voorbereiding van de kameraden van de socialistische revolutie l'of mogelijke veranderingen in de bestaande situatie, en van het toevlucht nemen tot verschillende vormen van strijd - vreedzaam en niet-vreedzaam, legaal en illegaal.

Het trotskisme wil graag "revolutionairder" en "linkser" lijken dan alle andere politieke partijen van de arbeidersklasse, inclusief de communistische voorhoede van het wereldvolk. Het probeert de werkende mensen ervan te overtuigen dat de exponenten van zijn ideeën meer dan wie ook ter wereld streven naar de snelst mogelijke reorganisatie van het sociale leven overal op basis van nieuwe principes.

Kritiek leverend op Trotski's opvattingen over het versnellen van de revolutionaire transformatie van de maatschappij, wees Lenin er in zijn artikel *Het doel van de proletarische strijd in de revolutie* van Otir op dat hun voornaamste gebrek lag in hun volledige veronachtzaming van de wetten en objectieve omstandigheden van de revolutie, en in hun gebrek aan duidelijkheid over kwesties die de overgang van het land naar het socialisme betreffen. Het is inderdaad relevant om te vragen hoe de trotskistische leiders van vandaag de ontwikkeling van de revolutie in de kapitalistische wereld kunnen versnellen als ze zelf de huidige positie van het kapitalisme overal en vooral in het Westen van Europa als zo goed als onwankelbaar beschouwen. Hoe kunnen de leiders van de "Vierde Internationale" de omverwerping van de macht van de monopolies bespoedigen als zij zelf in hun programmadocument - de resolutie van de "Internationale" van juli - verklaren dat de monopolies in de wereld van het kapitalisme en in het bijzonder in de Westerse landen van de wereld van het kapitalisme een onwankelbare positie innemen?

30, 1963 - dat er geen kracht is die het kapitalistische systeem kan pareren? Op welke krachten kunnen de Trotskisten vertrouwen bij het uitvoeren van hun "permanente revolutie", als ze om zich heen alleen maar een amorfe massa zien van politiek liacliwa rel pe l-le ctivorcccl van de arbeidersklasse en de andere delen van de 'werkende' bevolking?

Ook al willen de criminelen op l^P•• • hun problemen intuïtief aanpakken in de hele wereld, de "Fourth International" dringt erop aan dat er een nieuwe wereld voor hen wordt gecreëerd.

de "noodzaak" om ze toe te passen in de socialistische landen.

\Hoe komt het dat het Trotskisme zich zo bitter vijandig opstelt tegenover de landen die de weg hebben gebaad naar een betere toekomst voor de mensheid? \Wat is de hoofdoorzaak van de felle vijandigheid van de Trotskisten jegens de landen die het socialistische wereldsysteem aan het opbouwen zijn, waarvan de spectaculaire verwezenlijkingen op alle gebieden hoop geven op de toekomst van de wereld voor alle mensen van l°*Ogr_e ?

Hun haat is toe te schrijven aan de volgende factoren:

Ten eerste weigert de "Vierde Internationale" de socialistische aard van deze landen opnieuw te erkennen, door ze valse etiketten te geven en tlxcnl had namen te geven. Op een bepaald moment beschuldigde het hen ervan "bureaucralische", "clegenerate" landen te zijn, maar

*'• "3's î l°Cfers om ze "arbeiders- landen" te noemen die, zo beweert hij, nog niet het stadium van de overgangperiode van de ca pita-

socialisme. De trotskistische leiders blijven nog steeds beweren dat de arbeidersklasse en de arbeidersbevolking in het algemeen nog niet de volledige macht in hun staat hebben, verstoken zijn van de essentie van het socialisme.

al democratische rechten enrl worden gereduceerd tot een staat van

leJiendence op een soort "bureaucratie".

Ten tweede heeft de "Vierde Internationale" geen tijd voor het politieke systeem van de socialistische landen - het systeem dat de erkenning van de dictatuur van het proletariaat in de vorm van de macht van de arbeidersklasse en alle arbeidersmensen wettelijk consolideert - en vooral niet voor de erkenning in de samenleving van de leidende rol van de communistische en arbeiderspartijen die de 2"rotsIcyieten als hun voornaamste enen- mies beschouwen.

Ten derde wordt de "Vierde Internationale" gekenmerkt door de onverzoenlijke houding van de communisten en alle werkende mensen in de socialistische landen tegenover het 'Trotskisme als een politieke stroming die vreemd is aan het Marx- isiii-Leninisme en aan de krachten van de sociale vooruitgang.

Tenslotte beschouwen de Trotskistische leiders de Sovjet-Unie, het beleid van de Sovjet Communistische 1- partij en de successen van het socialistische wereldsysteem als het belangrijkste obstakel voor het bereiken van hun avonturistische doelen op het internationale toneel. Daarom hebben ze, bij het uitwerken van hun "plan" voor een "wereldrevolutie", cynisch verklaard dat niet alleen de arbeidersklasse in de kapitalistische landen moet strijden voor de omverwerping van de kapitalistische heerschappij, maar dat de arbeidersklasse in de socialistische landen ook moet strijden voor de verwezenlijking van een "politieke revolutie", voor de omverwerping, langs de door het Trots- liyisme uitgezette lijn, van het sociale en politieke systeem dat in deze landen heerst.

De voorstanders van de "Vierde In- ternationale" gase overigens dat het het meest gepast zou zijn om te beginnen hun

"wereldomwentelingsprogramma" in werking gesteld door eenj erful aanval op de Sovjet-Unie en de andere socialistische landen, en pas nadat Hiis een aanval op de posities van de inijeria list_m owers.

3"liis maakt iJ• erfctly duidelijk waarom de theoretische i'leas van Trotsleyisln, }iarticiaal Trotski's slogan over llic "export van" revolutie" in moet iliverse l'orms, nog steedsl populair zijn bij I cl't extre- misten van alle ty}ies, en waarom ze blijven at-

van de heersende kringen in veel imperialistische landen. Deze ideeën zijn sterk voor de reactionaire krachten omdat ze geen echte schade toebrengen aan het kapitalistische systeem. lcvelo}inient van llic arbeidersbeweging anaal het tvorcll revolutionaire proces als geheel.

De democratisch anti-imperialistische inovemen I helpt om brede delen van de Jiopulati'iiti

in de actieve strijd tegen monI• y N utr'- tal antl reactie, en om ze in de richting van de socialistische revolutie.

Dit verklaart

waarom het J'rotsli3 isme er zo op gebrand is deze beweging los te koppelen van het wereldrevolutieproces. Nu probeert het, net als in het verleden, wantrouwen te zaaien in de strijd van de werkende mensen voor clemocra- lie vrijheden, voor de invoering van racistische mea- deI• ower van de monopolies te beperken en de politieke fundamenten van de kapitalistische samenleving te ondermijnen.

Handelend inJ tegenstelling tot marxistisch-leninistische opvattingen over het dialectische verband tussen de beweging - voor democratie en de strijd voor sociaal- isme negeren de Trotskisten de volgende basisthese van Lenin: "Het zou een grote vergissing zijn om te denken dat de strijd om de dc...

inocratie in staat was om het proletariaat i'rom de socialistische revolutie te tlvcreren of het te verbergen, te overschaduwcn, enz. Integendeel, zoals er geen zegevierend socialisme kan zijn zonder volledige democratie, zo kan het proletariaat zich niet voorbereiden op zijn overwinning op de bour- geoisie zonder een alomvattende, consequente en revolutionaire strijd voor democratie" (*C oll. 1Y'orks*, Vol 22, p, 144) .

De objectieve rol die 3"rotskyisni speelt als dienaar van de imperialistische reactie blijkt ook uit zijn pogingen om het idee van de oprichting van één enkel antimonopoliefrent in diskrediet te brengen. De huidige leiders verwerpen de eenheid van de antimonopolistische krachten net zo fel als Trotski voor de oorlog de oprichting van het Volksfront in Spanje en Ierland afwees en samen met zijn volgelingen tijdens de oorlog het antimonopolistische front fulmineerde.

ïTweede wereldoorlog, waarin het eniancinieke karakter van de strijd van de 1*< 1°1CS van de USSR en andere landen tegen nazi-Duitsland en zijn bondgenoten wordt benadrukt.

Om hun anti-socialistische standpunt te rechtvaardigen, hebben de Trots- l'yitische elementen de reactionaire stelling naar voren gebracht dat de t'ormatie van één enkel anti-imperialistisch front niet beantwoordt aan de huidige situatie in de wereld en de revolutionaire beweging alleen maar kan "slingeren". beweging ver van haar zwaarbevochten posities. Ze trekken niet alleen de mogelijkheid in twijfel dat de wormende klasse bondgenoten kan werven onder de niet-proletarische delen van de Jiopulatie in de kapitalistische landen, maar proberen ook de verdeeldheid in de rangen te bestendigen. van de arbeidersklasse zelf.

De leiders van de "Vierde Internationale" vi- gorously op}iose ever3- effort ol' de communistische

en arbeiderspartijen om eenheid van de arbeidersbeweging te bereiken. Elke stap die de Communisten zetten om samenwerking te bevorderen met andere arbeiderspartijen en met sociaal-democratische leiders die voorstander zijn van vooruitgang, wordt door de Trotskisten aan de kaak gesteld als liarm1'u1, als een daad van "verraad", als een "concessie aan het kapitalisme". â'et is geen geheim dat lieden die aan het hoofd staan van de J'rotsliyitische organisaties in een aantal landen openlijke of clan'lestine contacten onderhouden met ultrareactionaire rechtse sociaal-democratische leiders en1 met hen samenwerken in de strijd tegen de communistische voorhoede van de wereldklasse en de massale arbeidersorganisaties die onder haar leiding werken.

Een bijzonder grafisch voorbeeld van' ik zijn soort verbroedering van opportunisten werd geleverd door de algemene staking van 1968 en de campagne voor de presidentsverkiezingen van 19li9 in Frankrijk. Bij deze gelegenheden toonden de Trotskisten, die samenwerkten met de Verenigde Socialistische Partij, te veel ijver in hun verlangen om diegenen te zijn als "exponenten van" revolutionaire ideeën en "de makers van" de geschiedenis," en maakten zichzelf in de ogen van het werkende volk zo **belachelijk** dat zelfs de weinige groepen verwarde en verwarde mensen die in het verleden sympathie toonden voor het 'rrot- sliyisme', het de rug toekeerden en alle banden met deze reactionaire trend verbraken.

Noch is er enige rechtvaardiging voor de niliilistische benadering van de 'l"rots- li3 ites' van de rol van de arbeidersklasse in het leven en de revolutionaire transformatie van de maatschappij, noch voor hun houding ten opzichte van de dictatuur van het proletariaat.

Een van de meest recente reactionaire ideeën van het 'l"rotskisme is de bewering dat de wereld in zijn geheel een wereldmacht is.

klasse in de ontwikkelde kapitalistische landen haar revolutionaire mogelijkheden al heeft uitgeput en "geïntegreerd" is geraakt in de kapitalistische maatschappij, dat ze niet langer in staat is op te treden als de motieve kracht in de strijd voor de omverwerping van het kapitalisme en voor de overwinning van het socialisme. Voortbordurend op deze "doctrine" dringen de ideologen van het "Trotskisme" erop aan dat het leiderschap van de zich ontwikkelende wereldrevolutie moet worden overgedragen aan de intellectuelen en dat het extremistisch-minoritaire deel van de jeugd, voornamelijk de studentenjeugd, moet worden erkend als de belangrijkste drijvende kracht achter de revolutie.

Dit is een flagrante manifestatie van een pseudo-wetenschappelijke, antimarxistische benadering van de maatschappij en van sociale verschijnselen, van het volledig afzweren van de klassenstrijd en van de objectieve wetten die de overgang van het kapitalisme naar het socialisme moeten bewerkstelligen. De pogingen van Trotskisme om tegenover de arbeidersklasse de intellectuelen en de jeugd te stellen als de belangrijkste drijfveer van de revolutie, komen neer op het afzweren van de politieke klassenstrijd.

Het afzweren van een klassenbenadering van hedendaagse sociale problemen betekent onvermijdelijk een heroverweging van de fundamentele stelling van het marxisme-leninisme-erkenning van de historische missie van de arbeidersklasse als de enige kracht die in staat is om, in samenwerking met de breedste lagen van het arbeidersvolk, het kapitalisme af te schudden en te vervangen door een nieuwe, socialistische samenleving. Vandaag de dag blijft de arbeidersklasse het middelpunt voor alle delen van de werkende bevolking, de kracht die onder leiding van communistische partijen en in alliantie met met de

wereldbevolking als geheel, in staat is het kapitalisme te overwinnen en een socialistische maatschappij te vestigen. Verre van de aanvallen op het imperialisme te verzwakken, zoals de Trotskisten beweren, is de arbeidersklasse ze gestaag aan het intensiveren en deelt ze in toenemende mate veelzeggende klappen uit tegen de posities van het monopoliekapitaal.

Wat de intelligentsia betreft, heeft Marx-isme-Leninisme altijd veel waardering gehad voor haar *rol* in het proces van sociale ontwikkeling. Deze rol neemt sterk toe in de loop van de wetenschappelijke en technologische revolutie. Toch heeft het marxisme-leninisme de intelligentsia nooit als een onafhankelijke politieke kracht beschouwd, maar ziet het haar sociale rol als direct afhankelijk van de sociale basisklasse waarmee ze een bondgenootschap blijkt te hebben. Spreken' over de intelligentsia "in het algemeen", waarbij klassencategorieën en -criteria worden vermeden, is het ontkennen van de klassenbenadering van het sociale leven en het verdraaien van de wetten van de ontwikkeling ervan.

Het zou net zo verkeerd zijn om een soortgelijke standpunt met betrekking tot de dictatuur van het proletariaat, om het basisprincipe ervan te negeren - de alliantie van de arbeidersklasse met de werkende boeren - zoals Trotski in het verleden heeft gezegd en zoals hij in zijn brief aan de arbeidersklasse heeft geschreven. dag volgelingen nu doen.

De grondleggers van het wetenschappelijk communisme benadrukken het enorme belang van de dictatuur van het proletariaat voor het consolideren van de overwinning van de socialistische revolutie en voor het bereiken van de doelen waarvoor de revolutie wordt uitgevoerd. Lenin gaat uitvoerig in op de aard en de taken van deze dictatuur, die zich in verschillende vormen manifesteert, en wijst erop dat haar belangrijkste inhoud bestaat uit het bewerkstelligen van sluimerende veranderingen in de politieke en eco-

nomische leven van de samenleving. De revolutie is formeel niet **alleen** bedoeld om de oude wereld te vernietigen, maar ook om een nieuwe wereld te scheppen. Het belangrijkste doel van de dictatuur van het proletariaat is om de uitbuitende klassen de "vrijheid" te ontnemen om het werkende volk uit te buiten en te strijden voor het herstel van de kapitalistische heerschappij, maar ook om de socialistische democratie verder uit te breiden en te verbeteren en om de staat om te vormen tot een politieke dictatuur.

organisatie van het hele volk. Het moet door de arbeidersklasse.

En wat voor oriëntatie bieden de trotskistische ideologen de werkende mensen?

Ze beschouwen de machtsovername van de bourgeoisie als een doel op zich. Ze houden zich niet in het minst bezig met problemen die komen kijken bij het voortzetten van de zaak van de revolutie nadat deze machtsovername is volbracht. Als ze de gewelddadige omverwerping van de macht van de bourgeoisie in de ontwikkelde kapitalistische landen bepleiten, onderschatten ze de rol van de arbeidersklasse en gaan ze volledig voorbij aan de miljoenen boeren.

De lijn van de "Vierde Internationale" in backward capitalist countries and in areas that are still directly dependent on imperialism and the colonial powers is equally lacking any class approach to the aims of the revolution.

De hedendaagse Trotskistische leiders hebben belangrijke wijzigingen aangebracht in hun traditionele evaluatie van de politieke rol van de boer. Nadat ze de richtlijnen van Trotsky, die een continue uitbouw van de boerenstand uiteenzetten, hebben geriskariseerd, zijn ze suddenly liegand to the extent of the boerenstand in the principal zones of the national liberation movement as the "learning revolutionary" of the moment. Niet tevreden

Hiermee beschuldigden de leiders van de "Vierde Internatio- nale" de arbeidersklasse in de kapitalistische landen ervan "gedemoraliseerd" te zijn en het proletariaat in de onderontwikkelde landen van "achterlijkheid", terwijl ze tegelijkertijd de anti-imperialistische manifestaties van de boerenstand in koloniale en afhankelijke landen uitriepen tot "de belangrijkste factor in de wereldwijde revolutiestrijd".

Maar welke vorm van dictatuur van het pro- letariaat - of enig vergelijkbaar instrument van staatspo- wer dat in staat is om de arbeidersstrijd voor het socialisme in de onderontwikkelde landen tot een zegevierend einde te brengen - is in dit geval geïmpliceerd als het trotskisme de boerenbevolking beschouwt als de enige drijvende kracht achter de revolutie, en één die bovendien volledig geïsoleerd is van het proletariaat van zijn eigen land en afgescheiden van het socialistische wereldsysteem en de internationale communistische beweging?

Voortbordurend op hun opportunistische opvatting over de afstemming van klassenkrachten en de rol van de boerenstand in onderontwikkelde en koloniale landen, ontwikkelden de trotskistische ideologen de anti-leninistische opvattingen over de nationale bevrijdingsbeweging als geheel verder.

Marx beschouwde het koloniale systeem als een onvermijdelijke bijkomstigheid van het kapitalisme en benadrukte het nauwe verband tussen de revolutionaire emancipatie van de arbeidersbevolking in de ontwikkelde landen en de uiteindelijke afschaffing van het kolonialisme. Deze kwestie werd door Lenin verder uitgewerkt in de nieuwe omstandigheden waarin het kapitalisme zijn laatste, imperialistische stadium bereikt. Hij schetste duidelijk de vooruitzichten voor de ontwikkeling van het revolutionaire proces in de wereld en benadrukte de onlosmakelijke band tussen het kapitalisme en de wereld.

verbinding tussen de belangrijkste stromingen en voorspelde de onvermijdelijke opkomst en anti-imperialistische richting van de beweging voor nationale bevrijding.

Lenins voorspelling is uitgekomen. Alle onderdrukte volkeren zijn opgestaan om het imperialisme te bestrijden. De nationale bevrijdingsbeweging is nu een integraal onderdeel geworden van het wereldwijde revolutionaire proces dat gevoeld wordt door de socialistische wereldgemeenschap en de georganiseerde arbeidersklasse van alle landen.

In hun strijd voor nationale onafhankelijkheid richten de mensen in achtergebleven en afhankelijke landen hun blik steeds meer op het socialisme als het enige systeem dat mensen kan bevrijden van armoede, onwetendheid, uitbuiting en ine- kwaliteit. Het socialisme biedt deze landen de algemene politieke en economische steun van het socialistische wereldsysteem.

De trotskistische elementen proberen het ene deel van het revolutionaire proces in de wereld tegenover het andere te stellen en de nationale bevrijdingsbeweging ervan te scheiden. Ze verklaren dat het epicentrum van de socialistische wereldrevolutie nu is verschoven naar het gebied van de landen waarvan de volkeren strijden voor nationale bevrijding, al- leggend dat deze landen de voornaamste kracht van de revolutie vormen.

Deze abrupte ommezwaai van onderschatting van de rol van de strijd van de volkeren voor nationale bevrijding naar het verheerlijken ervan buiten alle proporties is typerend voor het trotskisme dat altijd berucht om zijn gewetenloze, litische gokpraktijken, dubbelspel en gewetenloos op- portunisme. De Trotskisten probeerden ook hun eigen doelen door zich in de wereldrevo-

lu t ionar³' proces nieuwe sociale lagen ulrich wrre nog
steeds doordrenkt van kleinburgerlijke vooroordelen en
vertoonde daardoor vaak aarzelingen en instabiliteit in
de strijd tegen kolonialisme en imperialisme. Deze
poging mislukte echter.

De deelnemers aan het congres van de Trotskisten
kwamen in januari 1968 in Brussel bijeen om de situatie in
de nationale bevrijdingszones te bespreken en spraken hun
teleurstelling uit over de schamele resultaten van de
pogingen om de de:

Trotskistische 'leerstellingen over de revolutie in deze
gebieden en gaven in feite hun onhoudbaarheid toe. Het
trotskistische beleid van rabiaat anti-sovjetisme, van het
aanwakkeren van haat tegen de Sovjet Unie

tegen andere
socialistische landen, blijft onveranderd.

Tijdens de bekende gebeurtenissen in Tsjecho-Slowakije,
toen de contrarevolutionaire elementen

probeerden de krachten van het socialisme in lliat

De Trotskisten sloten zich onmiddellijk aan bij de
internationale reactionaire krachten en namen zelf actief
deel aan de provocaties in Tsjecho-Slowakije zelf. Hun
belangrijkste inspanningen waren erop gericht Tsjecho-
Slowakije te ontrukken aan de socialistische gemeenschap
en de acties van de Sovjet-Unie en andere socialistische
landen om het broederlijke Tsjecho-Slowaakse volk te
helpen te 'lenigen'. In **maart** 1968 kwam een prominente
Trotskistische leider met de naam ot' branlé speciaal voor
deze pir- pose naar Praag; een andere Trotskist, E. Uandel,
was bezig met

Speciale afgezanten naar Tsjechoslowakije sturen om daar
subversieve acties te organiseren. Hetzelfde werd gedaan
door de " Vierde Internationale".

het lokken van de lil56 contrarevolutionaire putsch in I I
tingary an'l het lokken van flic 'listurbaices in Polan'l slage'l
Ivy ext rem ist cl'-nients from ainong lthe

jeugd in maart 1968.

Een ander blijvend kenmerk van het trotskisme is het anticomunisme, het aanzetten tot felle haat tegen de internationale communistische beweging. In de afgelopen jaren hebben de Trotskisten hun aanvallen op de marxistisch-leninistische partijen nog verder opgevoerd en hebben een reeks lirazenprovocaties uitgevoerd tegen de communisten en hun aanhangers van de arbeidersklasse in een aantal kapitalistische landen met als doel kapitalistische landen met als doel de succesvolle ontwikkeling van de klassenstrijd te verhinderen en de reactionaire de reactionaire krachten a voorwendsel te geven om de arbeidersbeweging meedogenloos te onderdrukken.

Een van de favoriete methodes van de Trotskisten en andere "linksmensen" is het verspreiden van pamfletten waarin de arbeiders worden aangespoord om fabrieken en fabrieken te vernielen, gereedschapsmachines en andere apparatuur te vernielen, en het plegen van zelfmoord. apparatuur, om gewelddaden te plegen tegen het management en de "conservatieve arbeiders aristocratie" (in welke categorie waarin ze de **meerderheid** van de arbeiders klasse) maar in de eerste plaats om de communisten die aan het hoofd staan van de vakbonden en hun loCill-organisaties in industriële bedrijven te manen. Zich bewapend met alles wat ze te pakken kunnen krijgen, gaan de Trotskistische hooligans, op bevel van hun leiders, in kleine groepen naar de plaats die van tevoren is uitgekozen voor hun oproer en plegen fysiek geweld tegen al diegenen die worden gebrandmerkt als de "dienaren van het kapitaal", inclusief de arbeiders en de vakkrachten die de linkse pro'xcaties con'lemmen.

In de meeste gevallen zijn de extremistische elementen die door de Trotskisten worden aangezet tot het plegen van terreurdaden en geweld niet ex encl ex en hebben de st igli tes l irl e a van de a im l hun acties zijn ilisign-

te bereiken. Ze weten niet dat de pamfletten die ze verspreiden de anarchistische stellingen bevatten die Balcunin honderd jaar geleden uiteenzette en die nu enigszins zijn opgepoetst om meer "revolutionair" te lijken, en niet de ideeën van Marx en Engels, zoals de Trotskistische leiders demagogisch beweren. Het is dan ook duidelijk dat de ideologische verwanten van de Trotskisten met anarchisten en terroristen sterker wordt en dat het aantal moorden, gewelddaden, brandstichtingen en andere misdaden door hen wordt opgevoerd.

We zullen een paar voorbeelden noemen die de subversieve inhoud illustreren van recente ultra-Leïstische acties georganiseerd door het huidige trotskisme.

In mei 1968, tijdens de krachtige stakingen en politieke gevechten van miljoenen Franse arbeiders tegen het monopoliekapitaal, kwamen de trotskistische elementen met een anarchistisch "actieprogramma" dat opriep tot het verwijderen van de Franse Communistische Partij uit de leiding van de klassenstrijd van de arbeiders en tot de onmiddellijke organisatie van "offensieve guerrilla-oorlogen in de steden". Ze probeerden ook de jeugd tegen de arbeidersklasse op te zetten, de kracht van de arbeidersmassa's uit te putten door hun krachten te 'bundelen' en de massa's op het pad van avontuuristische acties te duwen die een zekere nederlaag tot gevolg zouden hebben. Hun provocerende acties hebben de arbeidersbeweging in Frankrijk veel schade berokkend.

In maart 1968 zorgden de Franse trotskisten samen met de maoïsten voor een herhaling van hun onderneming in mei 1968. Ze veroorzaakten gewelddadige ongeregelde heden in Parijs, vernielden ramen in openbare gebouwen en staken auto's in brand. Op een aantal plaatsen wierpen ze zelfs barricades op en riepen ze de resistenten

om zich bij hen aan te sluiten voor de "verdediging van de revolutie". Getooid met ijzeren staven drong een groep Trotsk'ite-Maoïstische extremisten de de Renault fabriek binnen, een van de grootste ondernemingen van het land, met het doel ongeregelde heden uit te lokken die absoluut vreemd zijn aan de strijd die de Franse arbeiders voeren voor hun rechten en belangen. Ze riepen de arbeiders opnieuw op om fabrieksapparatuur te vernielen en gewelddaden te plegen tegen de directie en vertegenwoordigers of de "arbeidersaristocratie", voornamelijk tegen de communisten. Omdat ze geen steun vonden onder de arbeiders en andere werknemers van Renault, begonnen de extremisten pamfletten uit te delen waarin bedreigd werd met bloedvergieten in de Renault-fabriek. En inderdaad werd een van de linkse extremisten in de fabriek doodgeschoten. daaropvolgend conflict met fabrieksbewakers.

Door hun provocatie, committe' onder het mom van revolutionaire actie, probeerden de Trotskisten in de eerste plaats de echte re' olutionaire, democratische beweging van de wereld in diskrediet te brengen en de Franse Communistische Partij een slag toe te brengen. Maar opnieuw misrekenden ze zich.

Tijdens de algemenestaking van 20 miljoen arbeiders in Italië in november 1979 saboteerden de Trotsk'ieten openlijk de strijd van de arbeiders voor de bevrediging van hun specifieke 'le- mands' en hun oproep tot een beteugeling van de monopolies. Ze lokten botsingen uit tussen stakers en de politie en riepen op tot de "onmiddellijke" overname van de bedrijven door de arbeiders en van de staatsmacht door het volk. Het 13e Congres van de Italiaanse Communistische Partij (maart 1972) wees erop dat de Trotsk'ieten en andere extremistische groeperingen niet langer slechts de voertuigen van de arbeidersbeweging zijn.

Het spontane jeugdprotest was een instrument geworden van de sinistere reactionaire intriges tegen de arbeidersbeweging en haar organisaties, en tegen de Italiaanse jeugd als geheel.

In Japan hebben de Trotskistische clementen repeatedly gepleit voor de noodzaak om belangrijke stadia van de klassenstrijd en de revolutionaire nN)venient over te dragen. In tegenstelling tot de inspanningen van het wereldomvattende Japanse volk om de afhankelijkheid van hun land van het VS-imperialisme weg te nemen en hun levensstandaard te verbeteren - het belangrijkste doel van de arbeiders in de huidige omstandigheden - proberen de Trotskisten de massa's te overtuigen van het aclventuristische ideaal van "het uitvoeren van een revolutie". Keer op keer zijn hun provocerende acties door de reac- lionaire machten gebruikt als voorwendsel voor wrede represailles tegen het wer- lende volk, zoals het geval was tijdens de massale anti-imierialistische demonstraties in 3'okosul'a (januari 1969) en in het Sinj ul'u-district van Tokio (oktober 1968).

In Libanon zijn de trotskistische groepen
geprobeerd te
provoceren en rechtvaardigen gewapende
en te
rechtvaardigen tussen de massale volksbeweging en de
Palestijnse verzetsbeweging **enerzijds** en de autoriteiten
anderzijds.

In Latijns-Amerika zijn de Trotsliyieten al jaren bezig om hun anti-revolutie lijn af te zetten tegen het beleid dat consequent gevolgd wordt door de Communisten en andere voorstanders van nationale bevrijding. Al hun inspanningen zijn gericht op het "aansporen" van het volk tot rex'olutio- naire actie en het aanwakkeren van het vuur van de "guerillaoorlog" in zowel stad als land. In .Argenti-

na Antl Uruguay-, Dolis'ia anal G uatvinala, l-ara- guay, Brazilië en andere landen, adx'anceren de Trotsliytische afvalligen één en dezelfde roekeloze slogan, die het volk aanspoort "te vechten tot de laatste druppel bloed, ongeacht de offers." Ze koesteren de illusoire hoop om de Communistische Partij en andere democratische partijen uit de leiding van de volksstrijd l'of nationale bevrijding te verwijderen, en proberen hun speciale "revolutionaire front" op te richten als een cotinterxveigli tti llie massale volksfronten met het doel de krachten van de vooruitgang te s}iliteren.

Ondanks de hoge druk van de proJiagandacain- r-ign om hun eigen "ontwikkelingsweg van de revolutie" aan te prijzen, hebben de Trotskisten verzuimd enig tastbaar resultaat te bereiken in enig deel van de wereld. Integendeel, hun "permanente revolutietheorie" is overal verworpen als volstrekt onhoudbaar en hun avonturistische methoden om hun "doelen" te bereiken zijn volledig mislukt.

Het is ook belangrijk om op te merken dat, in comm it-ting van hun daden van verraad, de Trotskistische lea- lers, in plaats van te proberen ze te verbergen, in de regel schaamteloos lioast ot ze alsof het l'eats of valour waren. Dit wordt bevestigd door de onderstaande voorbeelden van de onduidelijke mc- tliotls die door de "Vierde Internationale" worden gebruikt.

Het is algemeen bekend dat Trotski en zijn volgelingen in de jaren twintig en dertig hun ut- steven verlegden om het internationale proletariaat en zijn voorhoede - de communistische en arbeiderspartijen - te beletten hun krachten te consolideren en de ontwikkeling van hun strijd om het socialisme in de USSR te versterken en de overwinning van de socialistische revolutie in de VS te verzekeren, te belemmeren.

andere landen, voornamelijk in Westelijk Europa. Authentieke historische records, of bijvoorbeeld, wijzen op het verraderlijke besluit van de "Trotskyieten" in Duitsland (1918-20), in Italië (1919-21), in Frankrijk en Spanje (1935-37), toen ze, samen met andere vijandige krachten, zij verhinderden dat de progressieve krachten een eind maakten aan de overheersing van het kapitaal in die landen.

En nu probeert de "Vierde Internationale" de wereld ervan te overtuigen dat de Trotskisten in Ger veel en andere West-Europese landen zich in die jaren volledig aan de principes van het internationalisme hebben gehouden.

Bovendien kozen de Trotskistische elementen die in Spanje opereerden, tijdens de revolutionaire oorlog van het Spaanse volk tegen de opstandelingen van generaal Franco, gesteund door nazi-Duitsland en het nazi-fascistische Italië (1936-39), het meest kritieke moment van deze oorlog uit om in Catalonië een opstand te ontketenen tegen de Spaanse republiek, onder het valse voorwendsel dat de republiek het socialisme niet wilde en slechts vocht voor de vorm van de burgerlijke democratie. En de laatste "historici" van het trotskisme beweren dat hun Spaanse pseudo-revolutionairen tot de leidende gelederen van de republikeinse strijdkrachten behoorden en meedogenloos vochten tegen allen die het revolutionaire gehalte van de republiek aanhingen.

In de jaren van de Tweede Wereldoorlog hielpen de Trotskistische "Internationale" en haar aanhangers in de kapitalistische landen de nazi-agressors objectief om de krachten van vooruitgang, democratie en socialisme te verslaan. En nu probeert deze "Internationale" het tegendeel te bewijzen en de Trotskisten af te schilderen als consequente strijders tegen de fascistische tirannie. De Trotskyieten ope-

Volkeren is het hoogste doel van het socialisme. En dit veronderstelt allereerst een consequente en vastberaden strijd tegen oorlog.

De strijd **tegen oorlog** i'ol vloeit van de essentie van het socialisme, anaal de verlangen naar vrede is geen uiting van zwakte aan de kant van de staten die op weg zijn naar het socialisme; integendeel, het is een uiting van hun kracht. De verpletterende nederlaag die werd toegebracht aan nazi-Duitsland en zijn Europese en Aziatische bondgenoten die deze onbetwistbare waarheid probeerden te negeren, heeft de hele wereld duidelijk laten zien dat het onmogelijk is om een natie te ontworstelen die zich heeft bevrijd van kapitalistische onderdrukking en dat het onmogelijk is om het nieuwe sociale en staatsbestel te vernietigen dat door de mensen van zo'n land is opgezet.

J'lie Sovjet Unie overwinning in de Secon'l
De wereldoorlog was werkelijk baanbrekend. Het bewees op overtuigende wijze aan miljoenen en miljoenen mensen over de hele wereld dat de krachten van het socialisme onoverwinnelijk zijn en dat het nieuwe sociale systeem dat door de Grote Octoberrevolutie is gecreëerd, een blijvertje is. Maar het is algemeen bekend dat deze overwinning werd behaald ten koste van immense offers en onnoemelijk menselijk lijden dat niet vergeten mag worden. De mensheid kan en mag een herhaling van een dergelijke catastrofe niet toestaan; al het mogelijke moet worden gedaan om het gevaar van een nieuwe wereldoorlog af te wenden.

Op hun internationale bijeenkomst in Moskou in 1969 namen de communistische en arbeiderspartijen een breed actieprogramma aan voor alle anti-imperialistische krachten, dat voorzag in verhoogde waakzaamheid van het werkende volk om de machinaties van het imperialisme te dwarsbomen. Het voorzag in een zo nauw mogelijke samenwerking tussen mensen van verschillende sociale achtergronden.

grondvesten van hun diverse politieke overtuigingen in de wereldwijde strijd voor vrede en voor een bundeling van hun krachten met de gebundelde kracht van het socialistische wereldsysteem, de internationale arbeidersklasse en de nationale bevrijdingsbeweging.

De communisten zijn zich er volledig van bewust dat zolang het imperialisme bestaat, zijn reactionaire krachten zullen proberen de mensheid aan de rand van een wereldoorlog te brengen door middel van gevaarlijke provocaties en militaire ondernemingen. Maar deze krachten zijn niet langer in een positie om de zaken in de wereld precies zo te regelen als het hun goedgevalt, want in onze tijd heeft het imperialisme eindelijk en volledig zijn dominante positie verloren, en zijn agressieve bedoelingen worden nu eindelijk tegengegaan door de economische en militaire macht van de socialistische landen. Het bestaan van de socialistische wereldgemeenschap dwingt de onderdrukkers om rekening te houden met de mogelijkheid dat het kapitalistische systeem ten onder gaat in de vlammen van een wereldoorlog die ze zelf hebben veroorzaakt.

Uitgaande van de bestaande krachtenbundeling in de twee tegengestelde wereldsystemen, verklaarde de Vergadering van Communistische en Arbeiderspartijen:

"De mijn fink o/ verenigde actie van de nnnfi-imperialistische krachten hervat de strijd tegen de oorlog voor de wereldvrede, tegen de dreiging van een tliermonucleaire wereld- umr en massale uitroeiing mùic?i blijft boven de mensheid hangen. Een nieuwe wereldoorlog kan worden afgewend door de gezamenlijke inspanningen van de socialistische landen, de internationale arbeidersklasse, de nationale bevrijdingsbeweging en vredelievende landen, publieke organisaties en massabewegingen" (fnternofion- cl Meeting of Commtnnist and k¥orkers' Parties, 81oscow, 1969, p. 31) .

2'li is conclusie gericht door de communisten van de wereld aan de breedste secties van' het wereldvolk, en aan de vredelievende l'orces van' elk land, verenigt de mensen en moedigt hen aan om de meest raciale actie te ondernemen tegen het oorlogsgevaar, en vervult hen met vertrouwen dat het doel dat ze zichzelf gesteld hebben bereikt zal worden. Oorlog kan worden afgewend als de strijd tegen de agressieve ambities van het imperialisme zich verenigt met y' alle volkeren, anaal alleI• cacc-lievende fo r- ces die tegen het imperialisme zijn.

De Trotskisten proberen hun eigen programma tegen te gaan.

}ilali'orm van linkse, in wezen capitulerende, standpunten.

Zij verwierpen de conclusies die waren geformuleerd op het 20e Congres van de Communistische Partij van de Sovjet-Unie en door de internationale bijeenkomsten van communistische en wereldpartijen over het vermogen van het socialistische wereldsysteem en de wereldwijde anti-imperialistische krachten om de pogingen van de agressieve kringen van de imperialistische mogendheden om de mensheid te verwickelen in een thermonucleaire oorlog, te verlammen en hun vermogen om deze kringen te dwingen hun monsterlijke plannen op te geven. volhoudend dat het lot van de vrede compleet3- is.

lcpends on the im}erialist powers, primarily on the USA, the "l'rotskyitcs would lime to persuatle the peoples that their cll'orts to achieve Jieace are futile.

"Oorlog is onvermijdelijk en kan niet worden afgewend," verkondigden de trotskistische elementen van het Latijns-Amerikaanse Bureau van de "Vierde Internationale" in 1567. "Er is geen kracht die kan voorkomen dat het imperialisme een nieuwe oorlog voorbereidt en ontketent, behalve de wereldproleta-

De leiders van de "Vierde Internationale" verklaarden op hun bijeenkomst in juli 1963: "Het is volkomen absurd te denken dat een wereld zonder oorlogen kan worden verzekerd. "Het is volkomen absurd om te denken dat een wereld zonder oorlogen kan worden verzekerd door het beleid van vreedzame coëxistentie," schreef L. Maitan, een prominente trotskijiet, in maart 19(3). En twee jaar eerder, in 19(i1, bevestigde het Secretariaat van de "Vierde Internationa - lionale" bevestigd dat als het Amerikaanse imperialisme geconfronteerd zou worden met het dilemma van l' overgave zonder strijd of een poging om zijn laatste kaart uit te spelen, het zeer zeker de hele mensheid zou willen onderdompelen in een nucleaire oorlog.

Het is dus duidelijk dat het fundamentele doel van de ideeën die door het huidige trotskisme gepredikt worden is om de arbeidersmensen van de wereld te ontwapenen tegen de imperialistische dreiging om een thermonucleaire oorlog te ontketenen. Sommige van Trotski's meest reactionaire leiders proberen zelfs oorlog af te schilderen als een fenomeen dat niet alleen een ontwrichtend effect heeft maar ook een "revolutionerende" inhoud. Op een van hun conferenties verklaarden de trotskisten dat hoe destructiever **oorlogen zijn**, hoe groter hun revolutionaire rol is in de ontwikkeling van de menselijke samenleving. "Een 'communistiche samenleving'," zei J. Posadas, een Trotskistische leider, "kan heel goed gebouwd worden op de wrakstukken."

De Tweede Wereldoorlog, waarin tientallen miljoenen mensen het leven lieten, maakte duidelijk dat oorlog voor gewone mensen niets anders dan ellende betekent. Het verdriet en de verliezen die de Seconcl ¥Var de mensen aandeed, maakten duidelijk dat oorlog voor de gewone mensen alleen maar ellende betekent.

1° CS van vele landen zal binnenkort worden vergeten door miljoenen moeders, weduwen en wezen. Alleen

Zij die elk gevoel van verantwoordelijkheid voor het lot van de mensheid hebben verloren, kunnen de catastrofale resultaten van de laatste oorlog buiten beschouwing laten en evenmin de vastberadenheid van de wereldbevolking om een kernraketoerlog af te wenden.

De Trotskisten hebben de vraag naar oorlog en vrede altijd in verband gebracht met het probleem van re - volitatie. vragen, in een soort gesloten kring. De basispremissie van hun beweringen over de onvermijdelijkheid van oorlog is de beruchte slogan "Oorlog is de moeder van de revolutie", die in 1940 door de trotskistische ideologen naar voren werd gebracht.

De essentie van deze ultraleftistische slogan is de Illies dat oorlog en revolutie, als rliametrisch tegenovergestelde verschijnselen van de menselijke samenleving, onlosmakelijk met elkaar verbonden zijn. Wanneer ze verklaren dat alleen de revolutie het uitbreken van een wereldoorlog kan voorkomen, schilderen de trotskisten, die geen duidelijk idee hebben over de ontwikkeling van de revolutie, tegelijkertijd de oorlog af als het beste middel om de sociale vooruitgang te versnellen.

Volgens een oproep van het Secretariat van de "Vierde Internationale" in juli 1903 moeten de arbeidersmensen in alle landen hun strijd voortzetten en plannen maken voor de verovering van de macht in elk land, zich voorbereiden op een nucleaire oorlog en die gebruiken om een proletarische wereldrevolutie uit te voeren. Dit is bedoeld om te impliceren dat de strijd voor de verovering van de macht in elk land de enige mogelijke manier is om de ramp die een kernoorlog voor de mensheid zou betekenen te minimaliseren.

De onverantwoordelijke standpunten van de Trotskisten over het onderwerp oorlog, die volslagen onverschilligheid verraden voor de vitale belangen van' Ilie

volkeren van de wereld, zijn een weerspiegeling van de oude stelling van het trotskisme die de mogelijkheid ontkende dat het socialisme in welk individueel land dan ook gevestigd zou kunnen worden in afwachting van de triomf van de wereldrevolutie. Tegelijkertijd wordt de overwinning van de wereldrevolutie afhankelijk gemaakt van de "ine- vital'ility" van de oorlog en wordt er speciale nadruk g e l e g d op Use need'l.. I. repara for this war.

,I. Posadas, van het Latijns-Amerikaanse Bureau ol' De "Vierde Internationale" verklaart cynisch dat "in historisch perspectief bezien, de atoom- raketoorlog niet zo'n groot kwaad voor de mensheid zal zijn". De meer uitgesproken militaristen onder de Trotskisten beweren zelfs dat de anti-imperialistische krachten het initiatief moeten nemen en een offensief moeten beginnen voordat het imperialisme zelf een atoomoorlog begint. Dienovereenkomstig adviseerde het La- tin- Amerikaanse Bureau de socialistische landen onmiddellijk een "preventieve oorlog" te beginnen tegen de imperialistische machten. De *Ited Flag*, een krant uitgegeven door de Brilse Trotskisten, deed een poging om het "belang" van deze provocerende aanbeveling te rechtvaardigen. De preventieve oorlog, schreef de krant, zal ons in staat stellen de eerste vernietigende klap uit te delen en zo de door de imperialisten geënceneerde aanval te voorkomen.

Posadas sprak zich openlijk uit voor het lanceren van een "preventieve nucleaire oorlog" in India. "Het marxisme van onze tijd," schreef hij, "bestaat uit een duidelijk besef van het feit dat de preventieve oorlog net zo onvermijdelijk is als de atoomoorlog. En de oorlog in Vietnam is precies zo'n preventieve oorlog."

Het is dan ook helemaal niet **verwonderlijk** dat de 3'rotskyieten tegen de oorlog in Vietnam waren op basis van het Vietnamese volk.

legitieme eisen. Niet in het minst begaan met de offers en ontberingen die het Vietnamese volk heeft moeten doorstaan, drongen zij erop aan dat de strijd zou worden voortgezet totdat "het imperialisme van de VS tot uitputting is gebracht", dat "nieuwe fronten" tegen de VS zouden worden geopend en dat de Sovjet-Unie en andere socialistische landen zouden worden betrokken bij de strijd tegen de VS.

binnengehaald in de Vietnam-oorlog.

Hoe langer de oorlog in Vietnam, hoe grein - t'r won l' l' l'ie vooruitzichten l'or de 'let clopmen t ol' l'ie wereldrevolutie worden, beweerden de "Trotskyisten". De enige mogelijke manier om de Vietnamese revolutie te steunen, zo beweerden ze, was de omverwerping van de kapitalistische regeringen in elk land te bespoedigen. "Alles of niets" is het motto van de Trotskyisten, dat elke onderhandeling om de oorlog te beëindigen categorisch afwijst. De Trotskyisten deden zich voor als vrienden van de Vietnamese bevolking, maar in werkelijkheid speelden ze hun vijanden in de kaart en deden ze grote schade aan de lijdende bevolking van dat land en aan alle mensen in de hele wereld die zich inzetten voor vrede, socialisme en menselijke vooruitgang.

De Trotskyisten, die een "preventieve atoomoorlog" bepleiten als middel om de wereldrevolutie snel te voltooien, kunnen niet anders dan beseffen dat hun oproepen de woede van het werkende volk zullen oproepen. Maar daar geven ze niet om, want hun hele beleid is gericht op het verergeren van internationale spanningen en het aanwakkeren van militaire conflicten tussen landen en volkeren. Hun provocatieve aanbevelingen om de macht van de socialistische landen te gebruiken in een "preventieve oorlog" kan alleen maar gezien worden als een poging om de verwezenlijking van hun eigen imperialistische plannen te bespoedigen.

Het is misschien wel logisch dat een eeuw geleden, in

de zeldzame perioriteit van de Sovjetstaat, beschouwde Trotski de Sovjetmacht slechts als een vonk voor het op gang brengen van een revolutie in Europa en beoordeelde hij de hele interne situatie in de Sovjet-Unie hoofdzakelijk vanuit het standpunt om het land voor te bereiden op een wereldwijde revolutionaire oorlog.

De hedendaagse trotskisten vinden ook dat de Sovjet Unie en andere socialistische landen moeten verspreiden de vlammen van de "wereldrevolutie" moeten aanwakkeren. of, meer om precies te zijn, de vlammen van een wereldoorlog, door hun toevlucht te nemen tot geweld. In tegenstelling tot het beleid van de communistische beweging, die probeert de inspanningen van de volkeren van alle landen te mobiliseren om de agressieve plannen van de imperialisten te ontmaskeren, een thermonucleaire oorlog af te wenden en universele veiligheid te bereiken, zijn de trotskistische voorstanders van een "wereldrevolutie" in tegenstelling tot de veiligheid te bereiken, de Trotskistische voorstanders van "preventieve oorlog" zijn na een beleid dat recht in de kaart speelt van de imperialisten. Het is interessant om op te merken dat de huidige Trotskisten, terwijl ze zich voordoen als voorvechters van de ideeën van het socialisme, de daden van agressie en gewapende conflicten die door de imperialistische machten in verschillende delen van de wereld, en hun aanvallen concentreren op het beleid van de socialistische landen dat erop gericht is de agressor te beteugelen. en de volkeren te steunen die strijden tegen de imperialistische aantasting van hun vrijheid en onafhankelijkheid. Bovendien is hun zwaarste vuur gericht tegen de Sovjet-Unie en de wereld socialistische systeem als het belangrijkste obstakel voor de realisatie van hun sinistere doelen.

De trotskisten beweren lasterlijk dat het sociale en politieke systeem dat in de socialistische landen heerst, de werkende mensen in de kapitalistische wereld ervan weerhoudt revolutionaire ideeën hoog te houden. Elke

maatregel die door de socialistische

staten om de belangen van de wereldbevolking te beschermen steevast aan de kaak gesteld en onderworpen aan scherpe kritiek van de Trotskisten. In het huidige Duitsland bijvoorbeeld, doen de Trotskisten hun bitterste aanvallen op de communisten en de clemocratische krachten in het algemeen, waarbij ze niet zozeer oproepen tot de liquidatie van het kapitalisme in de Bondsrepubliek Duitsland als wel tot de afschaffing van het socialisme in de Duitse Democratische Republiek. In andere kapitalistische landen houden de trotskistische elementen zich vooral bezig met het aanvechten van de positie van de bourgeoisie of het ontmaskeren van de sinistere plannen van de imperialistische agressors, maar met het organiseren van anti-So-Viet en anti-socialistische propaganda, het organiseren van provocaties tegen de USSR en de andere sociale mogendheden. cialistische landen en tegen de communistische partijen en democratische organisaties die de verworvenheden en ideeën van het socialisme ontwikkelen.

Het trotskisme stelt op schunnige wijze het vreedzame beleid van de socialistische landen gelijk aan het imperialistische beleid om nieuwe oorlogen uit te lokken. Volgens de trotskisten komt het gevaar van een thermodynamische nucleaire oorlog zowel voort uit de agressiedaden van het imperialisme als uit de stappen die de socialistische landen ondernemen om de plannen van de agressors te dwarsbomen en het oorlogsvuur te doven.

Het belangrijkste kenmerk van het trotskisme is zijn openlijke vijandigheid tegenover de communistische partijen, de socialistische staten en de andere krachten die tegen oorlog zijn. Het beleid van vreedzame coëxistentie van staten met verschillende sociale systemen, dat consequent wordt nagestreefd door de socialistische gemeenschap en stevig wordt gesteund door alle vredelievende landen, wordt door het trotskisme afgedaan als een streven om het risico van een proletaria-

rian revol u tion, to cva'lc res olut ionary -*I^ - 1- vals at all costs.

Vreedzame coëxistentie, zo lezen we in de *Manifesto* van het Vijfde Congres van de "Vierde Internationale" in 1927, is zowel onmogelijk als schadelijk voor de arbeidersklasse van alle landen, omdat het de positie van het kapitalisme versterkt en de positie van het socialisme verzwakt. Het beleid van de socialistische landen dat erop gericht is de economische concurrentie tussen de twee wereldsystemen te winnen, wordt door de Trotski-

tes als "Olie- die neigt naar "le morali zc" de internationale revolutionaire beweging.

Uitgaande van deze premisse gebruiken de Trotskisten één en dezelfde maatstaf om de activiteiten van de NAVO - het agressieve blok van de westerse mogendheden - en die van de Warsaw Verdragsorganisatie - het 'lebensieve bondgenootschap van de socialistische staten - te bestempelen als een "wapen tegen de revolutie".

Het felle verzet van de trotskisten tegen elke actie van de socialistische landen voor vrede en internationale veiligheid is een directe voortzetting van het beleid van het trotskisme tegenover alle voorvechters van vrede - het beleid dat het consequent voortzette in de vooroorlogse jaren, aan de vooravond van de Tweede Wereldoorlog en tijdens de grimmige gevechten van de vrijheidslievende volkeren tegen de fascistische agressor.

Het is goed om er hier aan te herinneren dat Trotski en zijn volgelingen zich begin 1918 samen met "linkse communisten" fel verzetten tegen het sluiten van vrede met Duitsland door de Sovjetrepubliek. De Trotskisten vergoelijkten zo het bestaan zelf van de jonge sociale staat. Hun acties werden door Lenin beschreven als

als een verleiding om de Sovjetstaat een wereldwijde proletarische revolutie te laten aanmoedigen

een wereldwijde proletarische revolutie aan te moedigen en de avonturistische theorie van het gewapende conflict van het socialisme met het imperialisme in praktijk te brengen.

"Zo'n 'theorie'," benadrukte Lenin, "zou volledig in strijd zijn met het marxisme.

in strijd zijn met het marxisme, want het marxisme is altijd

altijd tegen 'duwende' revoluties geweest, die zich ontwikkelen met de toenemende scherpte van de

klassentegenstellingen. tegenstellingen

die revoluties veroorzaken" (*Coll. iVorks*, Vol. 27, pp. 71-72).

In tegenstelling tot de avonturistische aanbevelingen van de Trotskisten en andere linkse elementen, stelden Lenin en de Bolsjewistische Partij geheel nieuwe principes op voor internationale betrekkingen en stelden ze een beleid van vreedzame coëxistentie voor.

De progressieve krachten in de wereld hebben niet begrepen dat, in de jaren voorafgaand aan de Tweede

In de Eerste Wereldoorlog vochten de trotskisten met veel meer ijver en vastberadenheid tegen de Sovjet-Unie dan tegen het fascisme. Na de aanval van nazi-Duitsland op de Sovjetstaat saboteerden ze alle maatregelen om de antifascistische strijd van de volkeren uit te breiden en ontkenden ze het bevrijdende karakter van deze strijd. De "Vierde Internationale" hekelde elke uiting van internationale solidariteit van de arbeiders en verzette zich openlijk tegen het openen van een tweede front in Europa.

In de naoorlogse periode werden de aanvallen van de trotskistische leiders op de Sovjet-Unie en de andere socialistische landen nog openlijker. Ze waren bijzonder ijverig in het belasteren van de Sovjet-Unie en beschuldigden haar van het voortzetten van een "politiek van gemiste kansen". Het paste niet in hun plannen dat de Sovjet-Unie de oorlog tegen nazi-Duitsland "te vroeg" beëindigde en

"geen gebruik maakte van haar overwinning" om "de wereldrevolutie te stigmatiseren". Deze manier van redeneren kon maar één implicatie hebben - namelijk dat na de nederlaag van het nazisme de USSR haar wapens had moeten tegen de andere leidende imperialistische machten van het Westen, of, met andere woorden, de wereldoorlog had moeten verlengen. De trotskisten deinzen zelfs niet terug voor leugenachtige verzinsels tegen de socialistische landen. Ze verklaarden bijvoorbeeld dat de socialistische landen, door het beleid van vreedzame coëxistentie aan te nemen, klassenvrede sloten met het imperialisme en hun strijd tegen de monopolies en de reactionaire krachten beëindigden. Met dit soort beweringen probeerden de trotskisten onder de werkende mensen het giftige zaad te zaaien van twijfel over de juistheid van het buitenlands beleid van de socialistische landen.

De Communisten en alle andere progressieve mensen zijn zich er ten volle van bewust dat het imperialisme zijn aard niet heeft veranderd, dat het nog steeds vastbesloten is om zijn steunpilaren en zijn winsten met alle mogelijke middelen te verdedigen, zelfs met het risico van een nieuwe oorlog. Het imperialisme is echter niet langer in staat om de wereld zijn wil op te leggen. De tijd is voorbij dat het over alle kwesties kon beslissen op basis van de grillen van de regeringen van de leidende kapitalistische mogendheden. De beslissende invloed op het verloop van de sociale ontwikkeling wordt tegenwoordig uitgeoefend door het socialistische wereldsysteem, waarmee het imperialisme rekening moet houden.

De agressieve groeperingen op de imperialistische landen worden gedwongen zich terug te trekken onder de dreiging van een dreigende nederlaag van de socialistische krachten. Geconfronteerd met de groeiende economische en militaire kracht van de socialistische landen, de meer vooruitziende onder de heersende element in veel

kapitalistische landen zijn geneigd om realistisch te zijn over de wereldsituatie en tonen zich bereid om overeenkomsten te sluiten met de socialistische landen. Er is een groeiend besef dat in de huidige fase van de wereldontwikkeling het beste

Célllrse is het principe van het vreedzaam naast elkaar bestaan van staten met verschillende sociale stelsels voor de oplossing van openstaande internationale problemen.

Het beleid van vreedzame coëxistentie is de olie betrouwbare manieren om de rijkdom te beschermen tegen een thermonucleaire oorlog. Het is bevorderlijk voor de totstandkoming van normale betrekkingen tussen landen en volken, voor de bevordering van internationale handel, culturele samenwerking, enz. Maar dit

Dit betekent natuurlijk niet dat vreedzame coëxistentie een einde maakt aan de ideologische en politieke strijd tussen socialisme en kapitalisme. (Integendeel, deze strijd is boundloos)

meer acuut omdat de doelen van de werkklasserijde anders zijn of de kapitalistische klasse onverenigbaar zijn.

Deze conclusie wordt bevestigd door de conflicten tussen arbeid en kapitaal. Niettegenstaande een zekere ontspanning van de internationale spanningen in de meeste delen van de wereld, met name in Europa, is de situatie veranderd.

*). • Het is duidelijk als een resultaat van de strijd om het principe van coëxistentie, de klassenstrijd blijft bestaan tussen het proletariaat en de kapitalist

klasse, welke in de afgelopen jaren zelfs scherper geworden. Deze overtuiging weerlegt de theoretische dogma's en voorspellingen van de ideologische punts van de "Vierde Internationale".

Even ongegrond zijn de beweringen van Trotski

dat het beleid van vreedzame coëxistentie een negatief effect heeft op de nationale bevrijdingsbeweging en op de strijd die de volkeren van de onderontwikkelde en afhankelijke landen voeren tegen het imperialisme en het neokolonialisme. Onwillig om de essentie van het beleid van vreedzame coëxistentie te begrijpen en de heilzame resultaten te erkennen die het al heeft opgeleverd en nog steeds oplevert, hebben de leiders van de "Vierde Internationale" onlangs ileclare'l dat, als gevolg van hun beleid, de so- cialistische landen praktisch al hun invloed onder de volkeren van Afrika, Azië en Latijns-Amerika hebben verloren en dat het Amerikaanse imperialisme het initiatief bij het beïnvloeden van de loop van de sociale 'ontwikkeling in deze conti- nenten volledig heeft overgenomen!

Dergelijke verzinsels verdraaien de werkelijke stand van zaken op grove wijze, want wat de Trotskisten lepiet als de groeiende invloed van de imperialistische cowers is niets anders dan de daden van agressie en chantage committe'l door deze mogendheden, de pres- zeker zij uitoefenen op de heersende element van bepaalde landen en hun inspanningen om het anticommunisme te verspreiden, wat natuurlijk de vooruitgang van de bevrijdingsstrijd van de volkeren van Afrika, Azië en Latijns-Amerika alleen maar kan belemmeren. Wat betreft de werkelijke invloed van externe i'orces op het sociale leven van de opkomende nationale staten, deze wordt gekenmerkt door de gestage en steeds nauwere vriendschap en allround samenwerking van deze naties met de volkeren van de socialistische landen en b3 de ritueel gestage versteviging van hun banden met de ontwikkelde caI-italistische landen.

Er is overvloedig bewijs dat de na- tionele- liberatiemodaliteit steeds meer graai- patieus wordt.

in de richting van socialisme. Een aantal Afro- Aziatische en nu ook Latijns-Amerikaanse landen hebben hun keuze gemaakt voor de so- cialistische oriëntatie en kiezen voor de weg van niet-kapitalistische ontwikkeling. Geconfronteerd met de noodzaak om de nefaste gevolgen van het koloniale verleden uit te bannen, tonen veel leiders van de nationale liberale beweging een groeiend verlangen om te profiteren van de ervaring van de sociale staten en om multilaterale banden met hen te bevorderen, waarbij ze zich steeds meer bewust worden van het grote belang van hun bondgenootschap met het mondiale socialistische systeem. Dit vernietigt volledig de Trotskistische beweringen die de positieve invloed van het beleid van vreedzame coëxistentie op de vooruitgang van de nationale bevrijdingsbeweging ontkennen, die volledig gebaseerd zijn op demagogische propaganda die geleend is uit het arsenaal van de hoofdstijdeologen.

Verbleekt bij elke poging van de agressieve imperialistische krachten om de strijd voor vrijheid en onafhankelijkheid in dit of dat land te onderdrukken, en elk tijdelijk succes dat de agressors boeken beschouwend als een overwinning met zware gevolgen voor de volkeren, doen de 7'ro-skyieten hun uiterste best om te bewijzen dat elk beleid dat geen "revolutionaire oorlog" verklaart aan het imperialisme een "concessie" aan het imperialisme betekent, een "collaboratie" met het imperialisme, en een "verraad" van de belangen van de revolutie.

Dit is een overduidelijke poging om de zaken te verdraaien, want het is algemeen bekend dat de misdaden en wreedheden van het imperialisme niet ongestraft blijven, dat ze stuiten op een ferme afwijzing van de uitgebuite volkeren en resoluut worden bestreden door de socialistische staten. Een voorbeeld hiervan is

geleid door Inalo-China, waar de uitgebreide en algemene steun van de Sovjet-Unie en andere socialistische landen de kracht van het heldhaftige Vietnamese volk vermenigvuldigde, de patriottische krachten in Laos en Cambodja inspireerde en hen hielp in de strijd tegen de Amerikaanse interventieën. Een ander voorbeeld is het Midden-Oosten, waar het beleid van de USSR en andere socialistische landen de Aral'-volkeren helpt hun economische en militaire kracht op te bouwen, hun onafhankelijkheid te versterken en hun strijd voort te zetten om de gevolgen van de Israëlische agressie op te heffen en vrede te stichten in dat deel van de wereld.

De inspanningen van de Sovjet-Unie en andere vredelievende krachten om tot een politieke regeling te komen vande militaire conduct in het Midden-Oosten - die was aangewakkerd door de werd aangewakkerd door de agressieve elementen van de Israëlische kapitalistische klasse met de medeplichtigheid en steun van de Amerikaanse imperialisten - werden door de door de Trotskisten begroet met onverholten irritatie. De leiders vande "Vierde Internationale" vielen de USSR fel aan voor haar weigering om hun "advies" op te volgen en kernwapens te gebruiken in het Midden-Oosten. In hun bezorgdheid om de ontwikkelingen zo'n wending te zien nemen, deden de extremisten onder de trotskistische leiders zelfs wilde oproepen tot een kernoorlog. Hetzelfde standpunt wordt ingenomen door de Trotski-leiders. tes over vele andere kwesties. De leiders van de "Vierde Internationale" doen het idee van algehele analoge ontwapening, dat door de Sovjet-Unie naar voren is gebracht en door alle vredelievende krachten van de wereld wordt gesteund, af als een "dagdroom" in een duidelijke poging om de beweging voor algehele ontwapening in diskrediet te brengen. Ze houden koppig vast aan

1
hetzelfde ultralinkse standpunt dat indruist tegen de mening van progressieve mensen overal ter wereld over zulke cruciale kwesties als de opheffing van militaire blokken en de ver- klaring van militaire bases op het grondgebied van andere landen, het verbod op de productie en het leasen van kernwapens, een vermindering van de bewapening en strijdkrachten en de beslechting van internationale geschillen met vreedzame middelen. Alle to- pische problemen van' wereldontwikkeling en inter-nationale relaties worden door het trotskisme benaderd vanuit posities van ultrarex'olutionisme.

De Trotskisten verzetten zich heftig tegen elke rela-tie van internationale spanning, tegen alle pogingen om gunstige voorwaarden te scheppen voor de i'rce en in- rlependent ontwikkeling van de volkeren van de wereld en tegen de naleving van de principes van vreedzame coëxistentie door alle staten. Ze hebben een voorliefde voor een explosieve internationale situatie, I of acute conflicten en vijandige betrekkingen tussen landen, omdat een sfeer van! verhoogde spanning het voor hen gemakkelijker maakt om de geesten van de werkende mensen te vergiften met hun anti-larxistische ideeën over verschillende aspecten van de arbeidersbeweging en klassenstrijd en om provocaties tegen de communistische beweging en de krachten van het socialisme te engageren. Elke verbetering van het wereldpolitieke klimaat, de ontwikkeling van vreedzame betrekkingen tussen landen en volkeren, aan de andere kant, berooft het trotskisme van vele ideologische steunpilaren van waaruit het zijn reactionaire propaganda lanceert.

De Trotslijeten nemen steevast een openlijk ho... stellingname tegen de Sovjet-Unie en de andere socialistische landen vanwege' hun inspanningen om het internationale klimaat te verbeteren, te versterken

veiligheid en vreedzame samenwerking in Europa te bevorderen. De 3 onderwierpen de socialistische landen aan scherpe kritiek op vreedzame stappen die resulteerden in de sluiting van de verdragen tussen de Bondsrepubliek Duitsland enerzijds en de Sovjet-Unie en Polen anderzijds, in de ondertekening van het vierpartijenakkoord over West-Berlijn en van de akkoorden tussen de twee Duitse deelstaten en tussen de Duitse Democratische Republiek en de senaat van Berlijn.

"De voorstanders van de zogenaamde revolutionaire oorlog zijn verbijsterd over het vooruitzicht van de praktische uitvoering van de politiek van vreedzame coëxistentie op het Europese continent, die in het belang is van alle volkeren van Europa en van de hele wereld. Ze doen hun best om de beweging van de arbeidersklasse te ontwrichten, de eenheid van de communistische partijen en alle revolutionaire l'orces te ondermijnen en militaire conflicten tussen de twee wereldsystemen uit te lokken.

De huidige aanhangers van de reactionaire dogma's van Trotsky³ kunnen het niet aanzien dat de socialistische gemeenschap steeds sterker wordt en steeds meer invloed krijgt op de ontwikkelingen in de wereld. De nauwe banden van broederlijke samenwerking tussen de socialistische landen op verschillende gebieden van staatsontwikkeling, politiek, economie, cultuur en andere aspecten van het sociale leven iiiial'e llie svorlld socialist system an iuu incible force, the bulwarlt of all fighters for social prog-ress.

De kwart eeuw sinds de oprichting van het socialistische wereldsysteem heeft onweerlegbaar }'roved dat haar internationale invloed op het verloop van de sociale ontwikkeling als geheel duidelijk is.

niet alleen bepaald door de prestaties van elk socialistisch land, maar ook door de nauwe samenwerking tussen alle lidstaten en de versterking van hun broederlijke eenheid. De socialistische landen hebben hun opmerkelijke prestaties te danken aan het feit dat ze hun acties nauw coördineren, hun inspanningen op het gebied van buitenlands beleid op elkaar afstemmen en zich laten leiden door één enkel programma.

De trotskisten verschillen niet van andere vijanden van de socialistische krachten. Net als de imperialisten doen ze hun uiterste best om de socialistische gemeenschap te verdelen, tweedracht te zaaien onder de broederlijke staten door het ene land tegenover het andere te stellen, enzovoort. Hun avonturistische acties tegen het socialistische wereldsysteem brengen ernstige schade toe aan de gemeenschappelijke zaak van vrede, democratie en de revolutionaire herstructurering van de samenleving.

De socialistische gemeenschap is het bolwerk van vrijheidslievende volkeren, de baanbrekende prestatie van de progressieve krachten van onze tijd.

De opkomst ervan werd door Lenin voorspeld in zijn algemene schets van de vooruitgang "naar de toekomstige socialistische eenheid van de hele wereld" (*Coll. it'orks*, Vol. 20, p. 46). De situatie binnen de socialistische gemeenschap, de secretaris-generaal van de Communistische Partij van de Sovjet-Unie, Leonid Brezjnev, in zijn verslag aan het 24e I*partijcongres Congres: "Wij willen zien dat elk l'rater- land land een bloeiende staat, die een snelle economische, wetenschappelijke en technische groei harmonieus combineert met een bloei van de socialistische cultuur en een stijgende levensstandaard standaarden voor de werkende mensen. Wij willen dat het socialistische wereldsysteem een hechte familie van naties is, die samen de nieuwe samenleving opbouwen en beëindigen, en elkaar wederzijds verrijken met ervaring en kennis.

lerlge, een familie, sterk en verenigd, die door alle volkeren van de wereld zou worden beschouwd als het proto-type van de toekomstige wereldgemeenschap van vrije naties" (2 ñ th Con{fres.s of/ the CPSU âfoscow, 1fi71, p. 19) .

Alleen de verstokte vijanden van het socialisme en van de vooruitgang in het algemeen kunnen een vijandige houding aannemen tegenover de ontwikkeling van de socialistische wereld3'stam, zoals de Trotskisten doen in samenwerking met de impe rialisten. Het enige wat hen onderscheidt van de directe daders van de imperialistische ondermijning van de socialistische gemeenschap is dat ze in de meeste gevallen vermomd opereren en de schijn ophouden van strijders voor het socialisme.

De "Vierde Internationale" verwerpt de essentie van het proletarisch internationalisme dat van onschatbare waarde is geweest bij het verenigen van de arbeidersklasse en alle werkende mensen in verschillende stadia van de revolutionaire wereldbeweging, en dat nu enorm in belang is toegenomen.

De communistische beweging is de meest invloedrijke politieke kracht van onze tijd geworden, vooral en hoofdzakelijk omdat de communisten en de breedste lagen van het arbeidersvolk die achter hen staan trouw zijn gebleven aan het principe van internationale arbeiderssolidariteit en proletarisch internationalisme. De arbeidersklasse kan haar doelen alleen bereiken door consequent de leninistische strategie en tactiek toe te passen, door de wereldwijde anti-imperialistische krachten nauw te verenigen en hun activiteiten te coördineren. Maar het Trotskisme heeft door zijn opportunistische aard een verkeerde kijk op gebeurtenissen en zaken. De Trotski- tes, onwillig om de werkelijkheid onder ogen te zien, vasthoudend

vasthouden aan hun anti-Afarijstische, anti-Leninistische lijn in het benaderen van de oplossing van de problemen van "wereldontwikkeling en van de arbeidsmoeite. Het is niet moeilijk in te zien dat door hun vijandigheid tegenover de socialistische gemeenschap, loo-ar'ls de Communistische Partij en de hele bevrijdingsbeweging, en tegen elke ontspanning van de internationale spanningen en de praktische maatregelen van de vredelievende krachten om de vrede te bewaren en te versterken, zijn de trotskisten de pionnen van het imperialisme en handelen ze eendrachtig met de agressieve krachten van het imperialisme. Niet afgeschrikt door het feit dat sinds de oorlog de imperialisten meer dan 30 oorlogen en gewapende conflicten in verschillende delen van de wereld hebben ontketend, waarvan de meeste zijn gestopt dankzij de inspanningen van de socialistische co-landen en andere vredelievende staten, blijven de trotskisten het idee van militaire conflicten tussen landen en volkeren bepleiten, waarbij ze deze conflicten afschilderen als massale manifestaties tegen de vrede. inst monopoliekapitaal.

De Trotskisten die in Latijns-Amerika actief zijn, hebben jarenlang een beleid gevoerd van het aanwakkeren van "guerrillaoorlogen", beweerend dat dit de enige manier is om een einde te maken aan de overheersing van de oligarchieën en de heerschappij van het werkende volk te vestigen. Desondanks heeft geen van de Latijns Amerikaanse landen heeft ook maar enig teken gegeven van het in praktijk brengen van dit beleid. En dat was te verwachten, want de praktische acties van de Trotskisten gaan, net als hun theoretische premissen, volledig voorbij aan de wetten van de klassenstrijd en hebben een puur anarchistisch karakter.

Het proces van inlijving in de wereldrevolutaire beweging zeer uiteenlopende sociale strata (met name de bevolking van koloniale anale 'lc-

penrleht landen), a bepaalde deel daarvan
nog steeds, vanwege hun achterstand, vol
kleinburgerlijke vooroordelen zijn, wordt door de
Trotskisten vanuit standpunten die slechts kunnen
worden omschreven als capitulerend en die de belangen
van het imperialisme bevorderen. Ze bewijzen
lippendienst aan het ideaal van het
versterken van het wereldwijde anti-imperialistische
front, maar in de praktijk laten ze geen middel
onbeproefd om elke beweging die een echte bedreiging
vormt voor het imperialisme te ondermijnen.

In zijn meedogenloze strijd tegen opportunisten van
elke overtuiging benadrukte Lenin herhaaldelijk dat
het enige betrouwbare criterium van een theorie
of doctrine de conformiteit ervan was met het objectiv-
e proces van sociaal-politieke en economische
ontwikkeling. Iedereen die zich laat leiden door deze
opvatting van Lenin zal tot de conclusie komen dat de
ideeën van de trotskisten rechtstreeks verband houden
met de socio-politieke en economische ontwikkeling.
naar revolutionair leer omdat ze
volledig negeren de wetten van sociale
ontwikkeling en de
taken en doelen van de strijd van la bourgeoisie tegen
het imperialisme interpreteren vanuit posities
die die absoluut vreemd zijn aan de zaak van
vooruitgang, socialisme en vrede.

Alleen de beproefde leer van de grondleggers van het
wetenschappelijk communisme wijst de echte weg naar
socialisme, universele vrede en veiligheid. Alleen op
basis van deze leer is het voor de mensen van de wereld
mogelijk om hun 'dromen in werkelijkheid om te zetten
door de inspanningen van de socialistische
wereldgemeenschap, de internationale arbeidersklasse
en de nationale bevrijdingsbeweging te bundelen, door
alle revolutionaire krachten van onze tijd te verenigen
en de eenheid van het anti-imperialistische front te
versterken. Dit werd nadrukkelijk benadrukt door de
Internationale vluch- ting van 1969.

Communistische Partij en de Revolutionaire Partij anaal herbevestigd in de historische besluiten van het 24e Congres van de Communistische Partij van de Sovjet-Unie.

Het 24e Congres van de Communistische Partij van de Sovjet-Unie was een belangrijk moment voor het werkende mensen van de wereld die hun ogen gericht hebben op het doel van het socialisme. Het congres bracht een uitgebreide Vrede

Vredesprogramma, gebaseerd op een gezamenlijke actie van alle anti-imperialistische fora, waarin duidelijk de belangrijkste uitgangspunten zijn geformuleerd voor de bereiken waarvan de Sovjet-Unie. de andere socialistische de andere socialistische landen en de hele progressieve mensheid al vele jaren hard aan werken. Als ware inter-nationalisten zijn het Sovjetvolk en hun vrienden in andere landen vastbesloten een einde te maken aan openlijke daden van agressie en aan de gewapende conflicten die door het imperialisme worden aangewakkerd. Ze zijn rleter- mine'l radicaal om de hele internationale situatie te verbeteren door de triomf van het beleid van vreedzame coëxistentie te verzekeren van staten met verschillende sociale systemen. Stevig gesteund door de communistische en arbeiderspartijen van andere landen, door de socialistische gemeenschap en de vooruitstrevende krachten van de hele wereld, hebben de besluiten van het 24e CPSU-congres een krachtige invloed uitgeoefend op de wereldbevolking overal.

De groeiende macht van het socialistische wereldsysteem en de gestage groei van de anti-imperialistische strijd dwingen de agressieve elementen in de imperialistische landen om onderhandelingen aan te gaan met de regeringen van de socialistische landen.

De ijdele hoop van het trotskisme om zijn aartsreactionaire trenrl nieuw leven in te blazen, om zijn "ultralinkse," in wezen capitulerende opvattingen met betrekking tot

voor de fundamentele problemen van de wereldontwikkeling en klassenstrijd brokkelen af onder de invloed van de successen van de socialistische landen op het gebied van buitenlands beleid.

Ook vindt het trotskisme geen heil in zijn ideo-logische verwantschap met de Mao Tse-tung-groep, die een chauvinistische, nationalistische politiek voert die erop gericht is de communistische beweging in de wereld te splijten en van China een de wereldwijde communistische beweging te splijten en China te veranderen in een macht die openlijk vijandig staat tegenover tegen de socialistische gemeenschap en de zaak van internationale veiligheid. De "Vierde In-ternationale" heeft geen enkel politiek voordeel kunnen halen uit het feit dat de Chinese leider in feite een alliantie is aangegaan met de socialistische gemeenschap en de internationale veiligheid. met

Trotskisten heeft gesloten om de communistische en de hele revolutionaire bevrijdingsbeweging te verdelen, en zelfs zover is gegaan om de trotskistische thesis nieuw leven in te blazen waarin de mogelijkheid van een zegevierend socialisme wordt ontkend. zegevierend in elk land voor de triomf van de wereldrevolutie, en de oorlog te beschouwen als de "onvermijdelijke bijkomstigheid" van de r e v o l u t i e .

Opnieuw heeft de geschiedenis overtuigend bevestigd dat de overlopers van het marxisme-leninisme en degenen die proberen de krachten van de vooruitgang te verdelen er nooit in zullen slagen de revolutiebeweging van haar ware pad af te leiden of de opmars van het communisme te stoppen.

De waarheid van Lenins profetische woorden - dat alleen een partij die zichzelf tot taak stelt "niet passief de beweging van de arbeidersklasse te dienen in elk van haar afzonderlijke stadia, maar de belangen van de beweging als geheel te vertegenwoordigen, deze beweging te wijzen op haar uiteindelijke doel en haar politieke taken, en haar politieke en i'leologische onafhankelijkheid te waarborgen" *Coll, Ik'orks*, Vol. 4,

p. 368) kan rekenen op succes in de revolutionaire strijd - wordt op briljante wijze bevestigd in onze tijd, waarin de ideeën van het marxisme-leninisme de geesten van miljoenen en miljoenen werkende mensen over de hele wereld in hun greep houden.

De Communistische Partij, die zich onwankelbaar laat leiden door de voorschriften van de grondleggers van het wetenschappelijk socialisme, heeft zich altijd strikt aan deze beginselen gehouden, in het volle besef dat elk verraad van het marxisme-leninisme rampzalige gevolgen kan hebben. En dit is precies het lot dat het trotskisme te wachten staat. Iedere communist heeft de plicht om resoluut de antirevolutionaire essentie van deze anarchistische stroming, die de gezworen vijand is van het marxisme-leninisme, te ontmaskeren.

с. ofv тов
ПОДЛ ЗІННОЕ ЛИЦО НЕОПРОЦІЗМА
но пнелндско яsntке Цена
18 коп .